

รายงานการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พระมหาสมัคร มหาวีโร

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก

สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ประจำปีงบประมาณ 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

FACTORS AFFECTING THE ENGLISH PROGRAM FOR
COMMUNICATION ANXIETIES OF STUDENT IN SPEAKING
ENGLISH OF FACULTY OF HUMANITIES MAHAMAKUT
BUDDHIST UNIVERSITY

พระมหาสมัคร มหาวีโร

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 59 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 59 รูป/คน โดยใช้แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลด้านลบอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 3.66 และความวิตกกังวลด้านบวก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.68 2) เปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36

คำสำคัญ : การพูดภาษาอังกฤษ,ความวิตกกังวล,สาขาภาษาอังกฤษ,คณะมนุษยศาสตร์

ABSTRACT

This research aims to study factors affecting anxieties in speaking English and to study the level of anxieties for speaking English of students studying in the English speaking courses at the Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University, in the academic year 2563. The population of this study was 59 first-fourth year students studying in the first - fourth Year in English Program. The instrument used for data collection was a three sectioned questionnaire. Data were analyzed for percentage, mean and standard deviation.

The findings of the study indicate that:

1. Factors affecting the anxieties in speaking English of first-fourth year students studying in the English speaking courses at Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University, indicate that students would have anxieties at a high level if they do not pass the English speaking courses. The level of the anxieties is at a high level ($\bar{X} = 3.66$) and positive anxiety moderate with an average of 2.68.

2. Comparison of English Speaking Anxiety Levels of Students in English Language Programs, Grades 1-4, Academic Year 2020 ,Overall, it was found that the average level was 3.36.

Keywords: Speaking English, Anxiety ,English Department, Faculty of Humanities .

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” สำเร็จ ลุล่วงได้ด้วยดีก็เพราะได้รับความอนุเคราะห์จากคณะอาจารย์ ผู้สอนคณะมนุษยศาสตร์ ที่ท่านได้ ช่วยตรวจสอบข้อบกพร่อง พร้อมแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ด้วยดี ยังให้ ความร่วมมือในการให้นักศึกษาตามชั้นปีกรอกแบบสอบถามและติดตามผลข้อมูลแก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึก ซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบคุณและเจริญพรไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณทุนอุดหนุนการวิจัยจากสถาบันวิจัยญาณสังวรมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในครั้งนี้ และขอขอบใจพระนักศึกษาและอนุโมทนาศึกษาทุกท่านที่เอื้อเฟื้อข้อมูลในการทำ วิจัยครั้งนี้ จึงทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย

คุณประโยชน์พร้อมด้วยคุณงามความดีแห่งวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งจะเป็น ประโยชน์ต่อคณะอาจารย์และผู้สอน สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาและแก้ปัญหา ด้าน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษหรือวิชาที่เกี่ยวข้องสืบไป

พระมหาสมัคร มหาวีโร

หัวหน้าโครงการวิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 ตัวแปรที่ศึกษา	3
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
2 แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล	6
2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	14
2.3 ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สอง	25
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	36
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	36
3.4 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	37
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	38
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	40
ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ	42

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษ	45
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	50
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	50
5.2 สรุปผลการวิจัย	50
5.3 อภิปรายผลการวิจัย	53
5.4 ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	63
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย	64
ภาคผนวก ข การหาคุณภาพเครื่องมือและแบบสอบถาม	66
ประวัตินักวิจัย	77

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	41
2	ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกเป็นรายด้าน ตามข้อคำถามด้านลบและคำถามด้านบวก	42
3	ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวม	43
4	ผลการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามเพศ	46
5	ผลการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหา มกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามอายุ	46
6	ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวม จำแนกตามชั้นปี	47
7	ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวม จำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	47
8	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวมจำแนกตามบุคลิกภาพ	48

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคปัจจุบันนี้ข้อมูลข่าวสาร วิทยาการใหม่ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา สังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การติดต่อสื่อสารสะดวกมากยิ่งขึ้น มีการเดินทางของข้อมูลรวดเร็วฉับไว ภาษาจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ดังนั้นผู้ที่รู้ภาษาและใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดีก็จะได้เปรียบในการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นด้านธุรกิจ ด้านสัมพันธภาพระหว่างประเทศ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง และเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทเป็น อย่างมาก ทั้งในด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การติดต่อสื่อสารทั้งในประเทศและต่างประเทศ และด้านการศึกษา ดังจะเห็นได้ในการจัดการศึกษาของแต่ละประเทศที่กำหนดให้มีความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตลอดจนถึงระดับอุดมศึกษามีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมี ทักษะใน 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทักษะการพูด ซึ่งทำให้ สามารถติดต่อสื่อสารกับคนชาวโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ธีรภรณ์ กิจจารักษ์, 2553: 1) ประเทศไทยก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่เล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารกับประชาคมโลก เพื่อรับรู้และแลกเปลี่ยนข้อมูลที่สำคัญในระดับประเทศ เหตุนี้มหาวิทยาลัยหลายมหาวิทยาลัยจึงได้จัดการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตร เพื่อให้เป็นทางเลือกของนักศึกษาในการศึกษาต่อ

การเรียนรู้ทักษะทางด้านภาษาโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างจากเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เนื่องจากผู้เรียนจะต้องนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ ซึ่งทักษะการพูดเป็นปัญหาไม่น้อยสำหรับนักศึกษาไทยที่ไม่ได้เริ่มเรียนตั้งแต่เด็ก ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนในระดับสูงขึ้นไป สอดคล้องกับเออร์และบราวน์ (Ur1996:Brown 1994) กล่าวว่า สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการพูดภาษาที่สองนั้นมีหลายประการ เช่น มีความกังวลว่าจะพูดผิด กลัวเสียหน้าไม่รู้ว่าจะพูดอะไร และมักจะใช้ภาษาแม่แทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมาย ในขณะที่ฝึกพูดในชั้นเรียนดังการศึกษาวิจัยของพานิดา ตาสี (2552) พบว่า ความวิตกกังวลในการพูดเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งความรู้สึกวิตกกังวลในเรื่องการพูดนี้เป็นที่ยอมรับกันว่ามีผลต่อการ

แสดงออกและจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทำให้พบว่า นักศึกษามีความรู้สึกกังวลความประหม่าเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศซึ่งความรู้สึกกังวลในเรื่องการพูดนี้เป็นที่ยอมรับกันว่ามีผลต่อการแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียน และทั้งนี้จากที่ผู้วิจัยมีโอกาสดำเนินการไปศึกษาปัญหาและสัมภาษณ์อาจารย์ประจำรายวิชาที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา พร้อมได้ข้อมูลเบื้องต้น จากการสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน ภาษาอังกฤษส่วนมาก พบว่า มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่มีพฤติกรรมแสดงออกและสังเกตเห็นได้ชัดเจน เช่น สีหน้าตึงเครียด คิ้วขมวด ปากสั่น ระดับเสียงการพูดที่แผ่วเบาและใช้เวลาในการคิดนานเมื่อนักศึกษา มีปัญหาด้านการใช้ภาษาอังกฤษ จึงก่อให้เกิดความกังวล ประหม่า ทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจที่จะ สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่เกิดการพัฒนา

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้เมื่อสำเร็จการศึกษาก็จะออกไปรับใช้สังคมและเป็นการกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้กับภาครัฐและส่วนต่าง ๆ ของประเทศในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบระดับความวิตกกังวลของนักศึกษา หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. ได้ทราบปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3. เป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อการพัฒนาการจัดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 ให้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ด้านเนื้อหา ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของ นักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย แบ่งเนื้อหา ออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) ศึกษาระดับ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1-4 จำนวนทั้งหมด 59 รูป/คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เนื่องจากกลุ่มประชากรมีจำนวนน้อยจึงใช้เป็น กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 จำนวนทั้งหมด 59 รูป/คน

1.5 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูด ภาษาอังกฤษ บุคลิกภาพ และปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล ได้แก่ ความกระวนกระวายใจ ไม่สบายใจไม่มั่นใจ หวาดระแวง สับสน ตื่นเต้น ประหม่า อายุ เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา

ตัวแปรตาม คือ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขา ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563

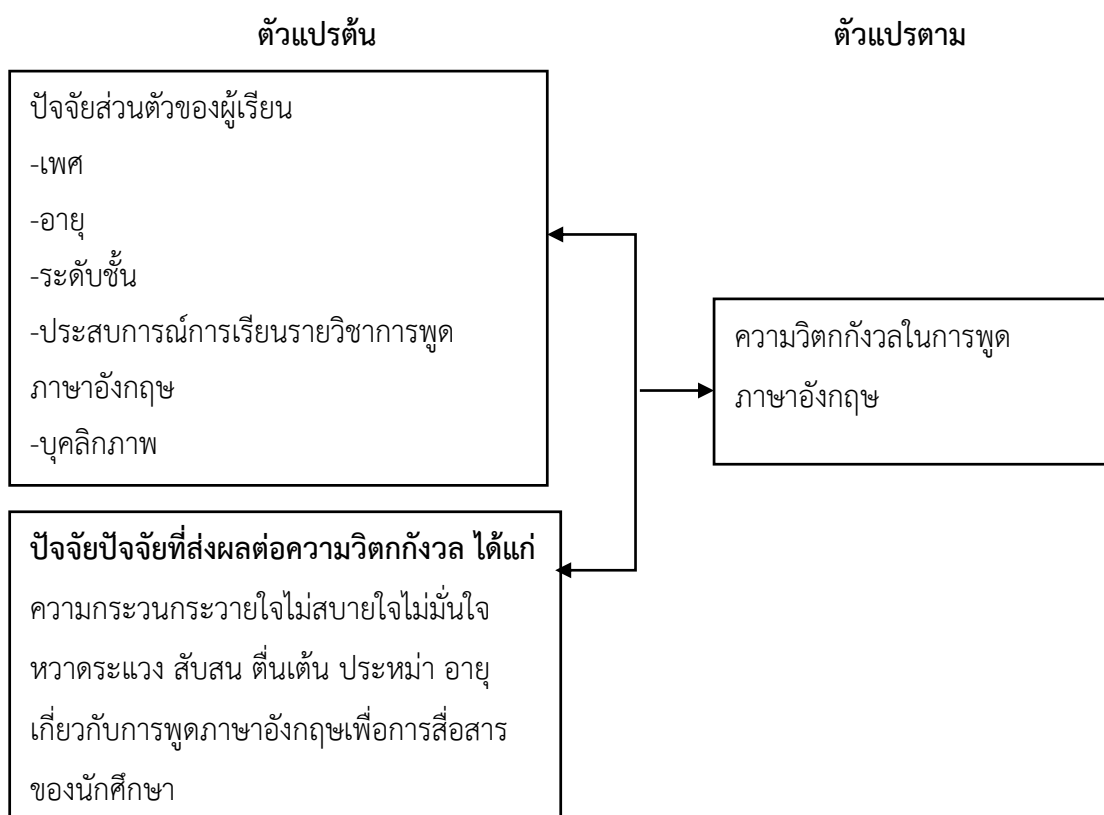
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของความวิตกกังวลในการพูด ภาษาต่างประเทศ มีนักวิจัยทางด้านความวิตกกังวลหลายท่านกล่าวว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่ 2 นั้น แนวคิดและทฤษฎีของความวิตกกังวล ในการพูดภาษาต่างประเทศ ความวิตก กังวลจะมีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนมาก (Aida, 1994; Gregersen, 2003; Matsuda & Gobel, 2004; Saito & Samimy, 1996; Sa-nguankaew, 1998) ซึ่งสอดคล้องกับ Littlewood (1995: 17-18) กล่าวว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษถือเป็นกิจกรรมที่ใช้ ภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป คือผู้พูดและผู้ฟัง โดยที่ผู้พูดคาดคะเนความรู้

และความรู้สึกของผู้ฟังเพื่อที่จะเลือกใช้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับบริบทของการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ เมธา หมีน ประเสริฐ (2551, 24-28) กล่าวว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่ส่งผลต่อการสื่อสาร สาเหตุส่วนใหญ่มาจาก 1) ปัจจัยส่วนตัวด้านผู้เรียน หมายถึง ความเชื่อในความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เชื่อว่า ตนเองมีกำหนดให้โดยความสามารถที่จะพูดภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสื่อความหมายตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 2) ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่มีต่อเป้าหมายทางทักษะการ เรียนภาษาอังกฤษ 3) ปัจจัยทางกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภายในห้องเรียน โดยวัดจากกิจกรรมการสอนแบบพูดเดี่ยว, กิจกรรมการสอนแบบพูดคู่, กิจกรรมการสอนแบบกลุ่ม, กิจกรรมการสอนแบบทำร่วมกัน ทั้งชั้นทั้งนั้นยัง สอดคล้องกับ Horitz and Cope (1986) ศึกษาเรื่องความวิตกกังวลทางภาษาส่งผลเกี่ยวข้องกับการแสดงออกกับ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความประหม่าในการ สื่อสาร เป็นการอายุเกิดจากความกลัวในการสื่อสารภาษากับผู้อื่น 2) ความวิตกกังวลในการสอบ เป็นความวิตกกังวลจากความกลัวในการล้มเหลว และ 3) ความกลัวถูกประเมินทางลบ เป็นการคาดหวัง ที่กลัวคนอื่นประเมินทางลบ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความต้องการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย อันจะเป็นประโยชน์ในการนำไปปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นต่อไปจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเบื้องต้นผู้วิจัยนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังปรากฏ

ตัวแปรที่ศึกษา

ภาพที่1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ความวิตกกังวลในพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความกระวนกระวายใจไม่สบายใจไม่มั่นใจ หวาดระแวง สับสน ตื่นเต้น ประหม่า อายุ เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2563

ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การศึกษาในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะอันเป็นของเฉพาะแต่ละบุคคล ซึ่งแสดงออกมาทางท่าทาง ความรู้สึกนึกคิด ความเฉลียวฉลาดตลอดจนกิจกรรมารยาท ลักษณะนิสัย และอุปนิสัย

ปัจจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล หมายถึง เหตุการณ์ต่าง ๆ สภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกด้านลบ ขาดความมั่นใจในตนเองต่อการพูดภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ผู้วิจัย ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และรวบรวมทั้งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้ลำดับการนำเสนอ ข้อมูลดังนี้

2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล

2.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล

2.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล

2.1.3 สาเหตุของความวิตกกังวล

2.1.4 ลักษณะของความวิตกกังวล

2.1.5 ระดับความวิตกกังวล

2.1.6 ผลของความวิตกกังวล

2.1.7 ทฤษฎีของความวิตกกังวล

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.3 ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สอง

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล

2.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลมีรากศัพท์มาจากภาษากรีก ว่า “To Strangle” หมายถึง การบีบรัด บีบบังคับ และมาจากภาษาละตินว่าความคับแค้นหรือบีบรัด ความวิตกกังวลมีหลากหลายความหมาย ซึ่งมีผลกระทบต่อชีวิตของมนุษย์ โดยทั่วไปแล้ว ความวิตกกังวลหมายถึง สภาพอารมณ์ตึงเครียด ไม่มีความสุข หวั่นต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยลักษณะที่แสดงออกประกอบด้วย กระวนกระวายใจ กลุ้มใจ เคร่งเครียด ขาดความมั่นใจ หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน ขาดสมาธิ อารมณ์เสีย ตื่นเต้น นอนไม่หลับ และคาดการณ์ล่วงหน้าในทางลบ และนักวิชาการให้คำจำกัดความวิตกกังวลไว้ดังนี้

คอร์ลิม (Corsim. 1999 : 58) ความวิตกกังวล เป็นอารมณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ เช่น ความตึงเครียดความกลัว ความไม่เข้าใจ ความสับสน ความกลัว คือ การตอบสนองที่ชัดเจน และเป็น การแสดงออกถึงอันตรายในปัจจุบัน ความฟุ้งซ่านปกติจะตอบสนองต่อสิ่งที่ไม่รู้ซึ่งอาจจะ เป็นส่วนหนึ่งของความสับสนภายใน เป็นความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยหรือได้รับสิ่งที่ถูกห้ามในสิ่ง ที่ไม่พอใจ ความกลัวและความฟุ้งซ่าน ทั้งสองคำนี้ใช้กับสิ่งที่ขับเคลื่อนในร่างกาย เมื่อพบกับสิ่งที่ตกใจและ กล้ามเนื้อก็จะเกิดความตึงเครียด การหายใจถี่ขึ้น หัวใจเต้นแรงและเร็ว

ประสาธ อิศรปริดา (2531 : 45) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า หมายถึง ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือจะมีภัยอันตรายใด ๆ เกิดขึ้น แก่นความวิตกกังวลต่างจากความกลัวตรงที่ว่า ความวิตกกังวลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจาก ความนึกคิด ภายในตนเอง (Subjective Danger) ส่วนความกลัวเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งอื่นที่อยู่ภายนอก (Objective Danger)

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2545 : 70) ได้กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิด หนึ่งที่ไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวสอบ เรียนต่อมหาวิทยาลัยไม่ได้ กลัวสอบตก กลัวเรียนจบออกมาแล้วไม่มีงานทำ ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบอาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าทั้งภายนอก และภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ สภาพสังคมเศรษฐกิจ

เฮลส์และเฮลส์ (2546 : 122) อธิบายว่าความวิตกกังวลหรือโรควิตกกังวล (Anxiety disorders) เป็นโรคที่พบบ่อยในทาง จิตเวช โรควิตกกังวลอาจประกอบด้วยช่วงของความกลัวที่จู่ ๆ ก็เกิดขึ้นทันทีทันใด เรียกว่า การแพนิก (Panic attacks) ความกลัวที่ผิดปกติต่อบางสิ่งหรือ บางสถานการณ์ (Phobias) ความวิตกกังวลต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหรือการแสดง (Social phobia) หรือความ วิตกกังวลที่เรื้อรังอย่างโรควิตกกังวลทั่วไป (Generalized Anxiety Disorder หรือ GAD) โรควิตกกังวลเหล่านี้ก่อให้เกิดอาการได้ทั้งทางกายและทางจิตใจ หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ความวิตกกังวล หมายถึง อารมณ์ชนิดหนึ่งซึ่งมีสาเหตุมาจากความกลัว และความไม่มั่นใจ ในตนเอง อีกทั้งยังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยในทางจิตวิทยาได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสาเหตุที่ทำให้ เกิดอุปสรรคต่อการสื่อสารและส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนรู้ ขาดหายไป

อุบล นิวัติชัย (2531 : 111) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวล หมายถึง ประสบการณ์ส่วน หนึ่งของบุคคลที่คนเราทุกคนเคยรู้จักและคุ้นเคย ความวิตกกังวล เปรียบเสมือนสัญญาณเตือนว่า มี

ความไม่สมดุลเกิดขึ้นในจิตใจและอารมณ์ จำเป็นต้องปรับอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ความสมดุลที่เสียไปฟื้นคืนสภาพ

สมภพ เรื่องตระกูล (2533 : 21) กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึง อาการของผู้ที่มีความรู้สึกกลัวหรือรู้สึกใจคอไม่สบาย วิตกกังวล ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวไม่ปรากฏสาเหตุ หรืออาจมีไม่สมเหตุผล รวมถึงมีอาการทางกายร่วมด้วย ซึ่งอาการกายส่วนใหญ่เป็นอาการทางระบบประสาทอัตโนมัติ เช่น ใจสั่น หน้ามืด วิงเวียน แน่นหน้าอกและหายใจไม่สะดวก

สุวิไล เรียงวัฒนสุข. 2532:17 (อ้างถึง Freud) กล่าวถึง ความวิตกกังวลว่าเป็นประสบการณ์ที่ไม่สุขสบายส่วนบุคคล มีลักษณะหวาดหวั่น ตึงเครียดโดยไม่มีสาเหตุแน่ชัด เกี่ยวข้องกับการรับรู้ภาพพจน์ของตนเอง และการทำงานของจิตไร้สำนึก

นวลพรรณ นิยมคำ (2541 : 50) กล่าวว่า ความวิตกกังวล “Anxiety” มาจาก ภาษาลาติน “Anxius” แปลว่า หายใจไม่ออก อึดอัด ดังนั้น “Anxiety” จึงหมายถึง ความรู้สึกอึดอัดเป็นภาวะที่ไม่สบายใจ

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551)กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อสาร ที่จะส่งข้อมูล ถ่ายทอดความรู้ ความคิดความรู้สึกและความเข้าใจให้ผู้รับสารได้เข้าใจตรงตามจุดประสงค์ การพูดจะมีประสิทธิภาพ ต้องมีการเตรียมตัวเรียงลำดับเนื้อหาทำความเข้าใจก่อนถ่ายทอดออกไป

สุชาดา ทิพย์มนตรี (2556) ให้ความหมายในการพูดไว้ว่า การพูดเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง อ่านและเขียน เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ซึ่งกันและกันจากกระบวนการรับสารเพื่อให้สื่อความเข้าใจกับผู้ร่วมสนทนา รวมถึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ทักษะการพูด การตอบคำถาม การซักถาม เป็นตัวชี้วัดถึงความเข้าใจในการสื่อสารนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดีนอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการพูดภาษาอังกฤษไว้ว่าเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อถ่ายทอดความคิดและสารให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการสื่อสาร ด้วยความถูกต้องเหมาะสม และคล่องแคล่ว

กล่าวโดยสรุป ความวิตกกังวล หมายถึง ภาวะอารมณ์บางชนิด ซึ่งมีสาเหตุเกิดมาจากความกลัวและความไม่มั่นใจในตนเองมีลักษณะหวาดหวั่นและตึงเครียดโดยไม่มีสาเหตุหรือมีสาเหตุที่ไม่สมเหตุผล ส่งผลให้เกิดอาการตอบสนองความกลัวนั้นทั้งทางกายและทางจิตใจ ความรู้สึกที่ไม่สบายใจหรือความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นจากการพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ว่าจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ไม่ดีเกิดขึ้นกับตนเองทั้งทางบวกและลบ ซึ่งบางทีสิ่งนั้นอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นนั้นมักมีการแสดงออกทั้งทางร่างกายและอารมณ์

2.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล

Brown (1994 : 141-142) ได้จัดประเภทความวิตกกังวลออกเป็นสองประเภทต่างกัันดังนี้

1. ความวิตกกังวลประเภทนี้จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น เช่นกลัวจะเรียนได้ไม่ดี กลัวจะสอบตก ความกังวลใจประเภทนี้จะเป็นสิ่งผลักดันให้ผู้เรียนขยันขันแข็ง ซึ่งทำให้ผลการเรียนดีขึ้น

2. ความวิตกกังวลทำให้ผลการเรียนเป็นไปในทางที่ไม่ดี เช่น การวิตกกังวลมาก ๆ ทำให้สิ่งที่เรารู้สึกถึงที่เราไปชั่วขณะ ทำให้วุ่นวายใจ คิดไม่รอบคอบ ซึ่งความวิตกกังวลประเภทนี้เรียกว่า Debilitating Anxiety โดย Kleinmann (อ้างถึง Phillips 2005:7) พบว่า Debilitating Anxiety มีผลกระทบอย่างมากต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

แสงเดือน โควิบูลย์ (2545) (อ้างถึง Levit 1967 : 154-156) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็นสองประเภทคือ

1. ความวิตกกังวล ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (Situational Anxiety) คือความวิตกกังวลซึ่งเกิดกับตัวบุคคล แต่ละคนในบางสถานการณ์เท่านั้น และความเข้มของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นย่อมขึ้นอยู่กับความเข้มของสิ่งเร้า ความวิตกกังวลประเภทนี้ จะมีความเข้มสูง และเมื่อเกิดขึ้นแล้วคงจะอยู่ในช่วงเวลา อันสั้น บุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้ คือบุคคลที่มีความถี่ของความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ มาก

2. ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นลักษณะคงที่ในตัวบุคคล (Trait Anxiety) ความวิตกกังวลประเภทนี้มักจะเกิดขึ้นกับบุคคลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปทุกสถานการณ์จะมีความเข้มในระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน จนเป็นลักษณะประจำตัวบุคคลของบุคคล และถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (Personality Trait) บุคคลที่มีความกังวลประเภทนี้ มักจะเกิดความกังวลใจในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปทุกสถานการณ์และบุคคลจะมีความวิตกกังวล ประเภทนี้ โดยที่บุคคลนั้นไม่รู้ตัว

Avery and Ellen (1999 : 331) นักทฤษฎีด้านพลวัตทางจิตวิทยา เห็นว่าความตึงเครียด (Street) และความวิตกกังวล (Anxiety) สามารถเกิดขึ้นเนื่องจากความขัดแย้งที่อยู่ ภายใต้จิตไร้สำนึก (Unconscious conflicts) ภายในตัวบุคคล ซึ่ง Freud ได้แยกถึงข้อแตกต่าง ระหว่างความวิตกกังวลไว้ 2 ประเภท ไว้ดังนี้ 1) ความวิตกกังวลโดยมีเหตุผล (Objective anxiety) เป็นการถูกกระตุ้นในการตอบสนองต่อสัญญาณต่อภัยอันตรายที่ได้รับ (Perceived threat) จากสิ่งรอบตัว ตัวอย่างเช่นเมื่อบุคคลนั้นตกงาน 2) ความวิตกกังวลแบบโรคประสาท (Neurotic anxiety) หรือถูกเรียก บ่อย ๆ ว่า “Free-heating anxiety” เพราะว่าบุคคลที่มีความวิตกกังวลแบบนี้ไม่สามารถทราบ ถึงสาเหตุที่แน่ชัดของความวิตกกังวลดังกล่าว ในความเป็นจริงความวิตกกังวลอาจเกิดจาก ความรู้สึกสำนึกผิดกับบางสิ่งที่บุคคลนั้นได้ปิดบังไว้หรือได้ลืมนั่นไปแล้ว

กล่าวโดยสรุปประเภทของความวิตกกังวลแบบโรคประสาทสามารถก่อให้เกิดความตึงเครียดแก่ร่างกายแต่ความวิตกกังวลแบบโรคประสาทเกิดจากความขัดแย้งที่อยู่ภายใต้จิตไร้สำนึก (Unconscious conflicts) ภายในตัวบุคคล ดังนั้นนักพลวัตจิตวิทยาบำบัดจึงพยายามที่จะช่วยคนไข้ของเขาโดยการขจัดสาเหตุของความวิตกกังวลที่เกิดจากความขัดแย้งที่อยู่ภายใต้จิตไร้สำนึกออกจากตัวคนไข้ให้ได้

2.1.3 สาเหตุความวิตกกังวล

จากแนวคิดเกี่ยวกับความวิตกกังวล สารีย์ นุ่มนวล (2543) ได้สรุปความวิตกกังวลมีสาเหตุมาจากเงื่อนไขต่าง ๆ 3 ประเภทดังนี้

1. ความวิตกกังวล

1.1 ความวิตกกังวลเกิดจากสิ่งเร้าเกินระดับและการเร้าดังกล่าวเป็นการเร้าทางกายภาพ ซึ่งมีมากเกินไปจนขีดความสามารถที่ร่างกายจะรับไว้ได้ปฏิบัติตอบสนองที่ร่างกายแสดงออกต่อการเร้านี้เป็นการตอบสนอง ที่ถูกวางเงื่อนไขมาจากความเจ็บปวดทางกายภาพแล้วก่อให้เกิดความกลัว และความวิตกกังวลขึ้น

1.2 ความวิตกกังวล เกิดจากความไม่กลมกลืนกันของความคิด ซึ่งโดยปกตินั้นมนุษย์มีความต้องการโดยธรรมชาติที่จะจัดประสบการณ์ของตนให้สอดคล้องกับความคาดหวังระบบการสร้างความคาดหวังเป็นกระบวนการทางปัญญาและหากความคาดหวังไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงก็จะก่อให้เกิดสภาพการณ์ที่เป็นความกดดันและนำไปสู่ความวิตกกังวลได้

1.3 ความวิตกกังวล เกิดจากความไม่สามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นได้เนื่องด้วยเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ปิดกั้นไว้ ได้แก่ ไม่รู้ต้นตอของสิ่งเร้าชัดเจน การตอบสนองต่อสิ่งเร้า นั้น ต้องใช้เวลารอคอยที่ยาวนาน มีความขัดแย้งกันระหว่างการตอบสนองที่ต้องเลือกหรือการตอบสนองที่ควรจะเป็นไม่อยู่ในวิสัยที่บุคคลจะจัดให้มีขึ้นได้ เงื่อนไขเหล่านี้ก่อให้เกิดความซับซ้อนใจและนำมาสู่ความวิตกกังวล

สมภพ เรืองตระกูล (2533 : 22) อธิบายสาเหตุของความวิตกกังวลว่า ความวิตกกังวลนั้นเกิดจากสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ผู้มีบุคลิกภาพชนิดย้ำคิด (Obsessive) และแบบฮิสเทรีโอนิก (Histrionic) มีความโน้มเอียงที่จะเกิดความวิตกกังวลได้ง่าย นอกจากนั้นผู้ที่มีลักษณะหวาดหวั่นง่ายมีความวิตกกังวลอยู่เสมอ มีความเครียดง่าย ประหม่าง่าย และ ครุ่นคิดว่าตนเองมีปมด้อยจะเกิดความวิตกกังวลได้ง่ายเมื่อเกิดความเครียด

2. สาเหตุทางจิตใจ ได้แก่ ความเครียด ซึ่งพบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น ปัญหาครอบครัว ชีวิตสมรส เศรษฐกิจ หน้าที่การงาน การเรียน และการสูญเสีย เมื่อมีความเครียดจะทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าปกติ

2.1.4 ลักษณะของความวิตกกังวล

พงษ์เทพ บุญเรือง (2553) กล่าวถึงลักษณะอาการทางกายและทางจิตใจของความวิตกกังวล ดังนี้

1. ลักษณะอาการทางกาย (Somatic Symptoms)

1.1 อาการทางระบบกล้ามเนื้อกระดูก (Muscular Skeletal) ได้แก่ เจ็บปวดกล้ามเนื้อ กล้ามเนื้อกระตุก เสียงสั่นเครือ กล้ามเนื้อเกร็ง (Spasm)

1.2 อาการทางระบบประสาทรับรู้ (Sensory) ได้แก่ หูอื้อ ตาพล่า หนาว ๆ ร้อน ๆ หน้าแดง

1.3 อาการทางระบบหัวใจและหลอดเลือด (Cardiovascular) ได้แก่ หัวใจเต้นเร็ว หัวใจสั่น เจ็บหน้าอก รู้สึกเหมือนจะเป็นลม หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

1.4 อาการทางระบบหายใจ (Respiratory) ได้แก่ อาการรู้สึกจุก แน่นหน้าอก ถอนหายใจ หายใจขัด

1.5 อาการทางเดินอาหาร ได้แก่ ผิดคอ กลืนอาหารลำบาก ท้องอืด ท้องปั่นป่วน ท้องผูก น้ำหนักลด

1.6 อาการทางระบบสืบพันธุ์และระบบขับถ่าย (Gastrointestinal) ได้แก่ ปัสสาวะกะปริดกะปรอย ปวดปัสสาวะบ่อย ๆ ไม่สามารถกลั้นไว้ได้ประจำเดือนมาไม่ตามปกติ สูญเสียความรู้สึทางเพศ

1.7 อาการทางระบบประสาทอัตโนมัติ (Automatic) ได้แก่ ปากแห้ง คอแห้ง หนาว ๆ ร้อน ๆ หน้าซีด มึนงงปวดศีรษะ

2. ลักษณะอาการทางจิต (Cognitive Symptoms)

2.1 อาการผิดปกติทางการรับรู้และการสัมผัส ได้แก่ ตาพล่ามัว เกิดภาพซ้อน หายจุดชัดของสายตาไม่ได้ เกิดภาพหลอน ระมัดระวังมากเกินไป

2.2 อาการผิดปกติทางการคิด (Thinking Difficulty) ได้แก่ เกิดอาการสับสน ไม่อาจจะลึกถึงสิ่งสำคัญได้ ไม่มีสมาธิ คลุ้มคลั่ง ยากต่อการยอมรับเหตุผล สูญเสียเป้าหมายและการคิดในมุมกว้าง

2.3 อาการผิดปกติทางมโนทัศน์ (Conceptual) ได้แก่ อาการเพี้ยนทางจิต (Cognitive Distortion) กลัวว่าจะเสียการควบคุม กลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุหรือความตาย กลัวจิตฟั่นเฟือน มีความหลงใหลใฝ่ฝัน

ลักษณะอาการพฤติกรรมเหล่านี้สังเกตได้ง่าย ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษาว่าความวิตกกังวลมากน้อยเพียงใด เมื่ออาจารย์รู้จักการสังเกต

ลักษณะอาการเหล่านี้ จะมีประโยชน์มากต่อการจัดการความเครียด เพื่อนำนักศึกษาให้ไปสู่ปลายทาง หรือผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาได้

2.1.5 ระดับความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลมีทั้งหมดดีและผลเสีย โดยขึ้นอยู่กับระดับความวิตกกังวลว่าจะอยู่ในระดับใด พงษ์เทพ บุญเรือง (อ้างถึงใน ศิริพร จิรวรรณกุล (2546 : 20-29) ได้อธิบายถึงความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับบุคคลในแต่ละครั้งมีความรุนแรงไม่เท่ากัน ความรุนแรงจะมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับบุคคลที่รับรู้ต่อสิ่งที่มาคุกคาม หรือเป็นเพียงความคิดของตนเองก็ได้ และได้กล่าวถึงระดับของความวิตกกังวลทั้ง 4 ระดับ ดังนี้

1. ความวิตกกังวลระดับต่ำ (Mild Anxiety) เป็นบุคคลที่มีลักษณะการตื่นตัวดี กระตือรือร้นสามารถสังเกตการณ์สิ่งต่าง ๆ ได้ดี มีความคิดริเริ่ม สามารถมองเห็นความเกี่ยวเนื่องจากเหตุการณ์ และอธิบายเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้อื่นรับทราบได้อย่างชัดเจน

2. ความวิตกกังวลระดับกลาง (Moderate) เป็นบุคคลที่รับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้น้อยลงมีสมาธิต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะการรับรู้ต่อสิ่งเร้าน้อยลง ความสามารถในการมอง สถานการณ์และการแปลความหมายต่าง ๆ น้อยลงและจำกัด มีความรู้สึก ทำทนายต้องการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้ได้ มีความตื่นกลัวมากขึ้น แต่ยังรับรู้ความเข้าใจเกี่ยวเนื่องของเหตุการณ์อยู่

3. ความวิตกกังวลระดับสูง (Panic Anxiety) เป็นภาวะความวิตกกังวลในระดับที่รุนแรงที่ทำให้บุคคลที่อยู่ในภาวะนี้ มีการรับรู้ลดลง ไม่รับรู้และเข้าใจเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องบางคนมีอาการทางกาย เช่น เบื่ออาหาร ความดันโลหิตสูง ปวดท้องคลื่นไส้ และเริ่มมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความผิดปกติทางจิตเช่น ซึมเศร้าและแยกตัว

4. ความวิตกกังวลระดับรุนแรง (Server Anxiety) เป็นระดับความวิตกกังวลที่รุนแรงมาก บุคคลที่อยู่ในสภาวะนี้ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ระบบของการทำงานในร่างกายเพิ่มมากขึ้น มีความอดทนต่อสิ่งมากระตุ้นน้อยลงหรือถ้ารับรู้ก็ผิดพลาด ความคิดที่เป็นผลลดลง แก้ปัญหาไม่ได้ มีความรู้สึกโกรธ ขาดที่พึ่ง แยกตัวเอง ไม่ประติดประต่อเป็นประโยชน์บุคคลในภาวะปกติ มีความวิตกกังวลในระดับ 1-2 ถ้าระดับความวิตกกังวลถึง 3-4 ถือว่าบุคคลนั้นตกอยู่ในภาวะฉุกเฉินทางจิตเวช ต้องได้รับการช่วยเหลือ

2.1.6 ผลของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น มีผลต่อตัวบุคคลหลายประการ ได้แก่ ผลต่อจิตใจ อารมณ์และการเปลี่ยนแปลงทางสรีระทางวิทยา รวมทั้งเกิดพฤติกรรมแสดงออกทั้งหลาย (Behaviors manifestation) โดยมีรายละเอียดดังนี้ (วิไลรัตน์ แสงสี, 2543 : 7)

1. ผลต่อจิตใจ ถ้าบุคคลมีความวิตกกังวลในระดับอ่อน (Mild anxiety) มีผลทำให้บุคคลมีจิตใจที่ตื่นตัวขึ้น ทำทางกระฉับกระเฉงดี ว่องไว มีการรับรู้ดีขึ้น การจดจำมากขึ้น สมาธิดีเพราะ

ประสาทสัมผัสทั้ง 5 เตรียมตัวเพื่อรับรู้ ถ้าบุคคลมีระดับความวิตกกังวลปานกลางจะตื่นตัวและกระฉับกระเฉงว่องไวมากขึ้น จนดูเกือบจะลนลานลูกลี้ลูกลก การรับรู้ถูกจำกัดให้แคบลง อยู่ในขอบเขตของสิ่งกระตุ้นที่ตนกำลังสนใจ ถ้ามีความวิตกกังวลระดับรุนแรง บุคคลจะอยู่ไม่นิ่ง ทำทางกระสับกระส่าย ลูกลี้ลูกลก พูดมากและเร็วขึ้น หรืออาจพูดไม่ออกเลย เสียงสั่นรัว การรับรู้แคบมาก แต่ถ้าความวิตกกังวลรุนแรงมากที่สุด สภาพจิตใจของบุคคลนั้นจะอยู่ในภาวะตกใจ ตื่นกลัวสุดขีด (panic) ทำให้บุคคลมีพลังงานมากที่สุด ประสาทสัมผัสทั้ง 5 จะทำหน้าที่ได้ไม่เต็มที่ การรับรู้จะน้อยมาก ในภาวะนี้ต้องระวังบุคคลอาจแสดงความก้าวร้าวอย่างรุนแรงที่อาจเป็นอันตรายต่อตนเองและบุคคลอื่นได้

2. ผลต่ออารมณ์ ความวิตกกังวลทำให้บุคคลมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็วไวต่อสิ่งกระตุ้นอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้โดยอัตโนมัติ ได้แก่ อารมณ์โกรธ ขุ่นเคือง หงุดหงิด โมโหง่าย ใช้กลไกป้องกันตนเองมากเกินไปและไม่เหมาะสม เช่น กล่าวโทษผู้อื่น (Projection) การอ้างเหตุผลเข้าข้างตัวเอง (Rationalization) ปฏิเสธ (Denial) และลงโทษตนเอง (Introjection) เป็นต้น เมื่ออารมณ์เปลี่ยนแปลงเร็วทำให้ขาดสติในการพิจารณาไตร่ตรองสภาวะที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงทำให้การตัดสินใจผิดพลาดและถ้ามีบุคคลหรือสภาพการณ์บางอย่างเข้ามาจู่โจมอย่างกะทันหันจะก่อให้เกิดอันตรายหรือผลเสียต่อบุคคลที่มีความวิตกกังวลนี้ได้

3. ผลต่อการเรียนรู้และการปรับตัว ความวิตกกังวลในระดับเล็กน้อยถึงปานกลาง ถ้าบุคคลนั้นมีทักษะอยู่แล้วเขาจะสามารถใช้ทักษะนั้นช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เขาสามารถที่จะสังเกตพรรณนาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของสองอย่าง ตรวจสอบความคิดเห็นกับคนอื่น ๆ ทดสอบดูและสามารถใช้ประสบการณ์เก่า ๆ ได้ ความวิตกกังวลในระดับรุนแรง ถึงรุนแรงสุดขีด พฤติกรรมของเขาจะเป็นไปในรูปของจัดภาวะวิตกกังวล ซึ่งโดยมากเป็นพฤติกรรมอัตโนมัติที่ไม่ต้องคิดก่อน

4. ผลต่อพฤติกรรมการแสดงออก เมื่อเกิดความวิตกกังวลพฤติกรรมการแสดงออกโดยมากจะเป็นพฤติกรรมแบบอัตโนมัติที่เห็นบ่อย ๆ คือ หงุดหงิด โมโหง่าย และโกรธ กล่าวกันว่าความโกรธนั้นเป็นอนุพันธ์ของความวิตกกังวล เป็นพฤติกรรมที่พบได้บ่อยรองจาก หงุดหงิด โมโหง่าย การบ่นจู้จี้ ไม่อดทน สนใจตนเองมากก็เป็นการแสดงออกของภาวะวิตกกังวลเหมือนกัน เมื่อใดก็ตามที่มีภาวะวิตกกังวลเกิดขึ้น บุคคลนั้นจะต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อลดหรือจัดภาวะวิตกกังวลเสีย พฤติกรรมแสดงออกนั้นเราอาจจำแนกออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ คือ

2.1.7 ทฤษฎีของความวิตกกังวล

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis theory) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเกิดขึ้นเพราะบุคคลรู้สึกวุ่นวายกับเหตุการณ์นั้นไม่ได้ มีสิ่งเร้ารุนแรงจนบุคคลไม่รู้จะจัดการอย่างไรดีจึงเกิดความวิตกกังวล ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น จะเตือนให้บุคคลรู้ถึงอันตรายที่รออยู่ข้างหน้า เตือนให้รู้ว่าไม่ควรหาวิธีการที่ไม่เหมาะสมมาแก้ปัญหาแล้ว จะทำให้เกิดภาวะตึงเครียดขึ้น ถ้าไม่หาวิธีแก้ไขที่มี

ประสิทธิภาพ ความวิตกกังวลจะกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรง (Trauma) และมีผลให้สุขภาพจิตเสียและเป็นสาเหตุของโรคประสาท โรคจิต

ทฤษฎีไอโอวา (the Iova theory) เป็นทฤษฎีของ สเปนซ์ (Spence: 1936) สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเปรียบเสมือนเป็นแรงขับ (หรือแรงจูงใจ) ซึ่งช่วยกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดพลัง หรือเกิดแรงจูงใจที่ทำให้พฤติกรรมบางอย่าง ดังนั้น ความวิตกกังวลจึงมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มความเร็วและประสิทธิภาพในการทำงาน ผลงานความวิตกกังวลจะช่วยให้เกิดความเข้มในการตอบสนองสำหรับการเรียนรู้ที่สลับซับซ้อนนั้น ผลของความวิตกกังวลอาจจะขัดขวางการเรียนรู้ในระยะแรก ๆ แต่เมื่อผู้เรียนรู้ได้คุ้นเคย หรือสร้างนิสัยในการเรียนรู้ถูกต้องแล้ว ความวิตกกังวลจะช่วยให้การเรียนรู้ในที่สุด

ทฤษฎีเยล (Yale theory) เป็นทฤษฎีความวิตกกังวลของเลวิตต์ (Levitt : 1938) อธิบายว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์ละสิ่งเร้า รวมทั้งลักษณะของบุคคลด้วย อันได้แก่ เป้าหมายและค่านิยมของเขา ดังนั้น ความวิตกกังวลอาจมีทั้งผลดีและผลเสีย นอกจากนั้นบุคคลอาจพัฒนาวิธีการตอบสนองต่อความวิตกกังวล ซึ่งวิธีการตอบสนองนั้นอาจสัมพันธ์หรือไม่สัมพันธ์กับงานที่ทำก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของงานและขึ้นอยู่กับว่าบุคคลรับรู้งานในลักษณะอย่างไร

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษ

การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ฟัง ได้รับรู้และเข้าใจ จุดเป้าหมายในการพูด โดยขณะที่พูดผู้พูดจะเกิดการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้ร่วมสนทนา ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็น สำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้น การพูด ยังมีความเกี่ยวเนื่องกันกับทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนอีกด้วยเพราะผู้ที่พูดย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ

บุษบา สุวรรณโสภณ (2539:18) (อ้างถึง Searle : 1978) ได้กล่าวไว้ว่า การพูดสื่อสารจะต้องประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) คือ การพูดหรือการกล่าวถ้อยคำขึ้นมาเพื่อใช้ในการ สื่อสารและสิ่งที่พูดกล่าวนั้นต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดเพื่อก่อให้เกิดหรือบรรจุจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งตามสถานการณ์ (Propositionary Act) คือ การพูดที่ผู้พูดใช้คำพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้น ๆ

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด หมายถึง การแสดงซึ่งความตั้งใจ ของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น การขอร้อง การตักเตือน เป็นต้น

ประเทือง ใจหาญ (2546) อ้างอิงจาก Scott (1981:15) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคล สองคนขึ้นไป คือ ผู้พูด และผู้ฟัง และหมายถึงปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ฟังได้ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และแสดงถึงความตั้งใจใน การมีปฏิสัมพันธ์

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 :53 - 54) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดหมายถึงความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดต้องถ่ายทอด ความคิดความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษาหรือเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดที่คนอื่นเข้าใจ และนอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูด ยังได้แสดงถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหนและพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์นอกจากนี้ ผู้พูดยังต้อง มีความคล่อง (Fluency) และความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รู้หรือที่จะโต้ตอบ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดหยุดชะงักเพราะผู้ฟังไม่สนใจและไม่มีความอดทนที่จะฟังต่อไป

วิไลพร ธนสุวรรณ (2536 :24) ให้ความหมายของการพูดว่า เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะเช่นเดียวกับการฟัง การพูด หมายถึง การแสดงออกซึ่งความคิด ความต้องการทางวาจา โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ เป็นการกล่าวออกเสียงเป็นถ้อยคำ วลี หรือเป็นประโยค รวมทั้งการใช้ กริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเกิดการตอบสนอง (สมิตร์ อังวัฒนกุล, 2540, หน้า 167 อ้างในสมปอง หลอมประโคน, 2544)

จึงอาจสรุปได้ว่า การพูดหมายถึง พฤติกรรมการสื่อสาร ที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่าง ๆ เพื่อการสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนอง รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็นและก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

วาเอ็ต (Valette, 1997:120) ได้ให้ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารว่า มิได้เป็นแค่การออกเสียงคำ และการออกเสียงสูง เสียงต่ำ ในประโยคเท่านั้น แต่เป็นการพูด ตามหน้าที่ของภาษา กล่าวคือ เป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจถึงจุดประสงค์ในสิ่งที่ตนพูด และการพูดของผู้พูดที่มีความสามารถในระดับที่สูงขึ้นไป ต้องสามารถเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาอีกด้วย

กล่าวโดยสรุป คือ การพูดเพื่อการสื่อสาร คือการปฏิสัมพันธ์ทางคำพูดระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ได้แก่ผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งจะต้องสามารถเลือกใช้สำนวนภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ รวมทั้งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองต้องสามารถพูด เจรจา สื่อสาร ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษ และสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างราบรื่นคล่องแคล่วตามความเหมาะสมในระดับการสื่อสาร จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลายคนได้เสนอแนวคิดและความหมายของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

ไบรน์ (Byrne, 1987: 22-24) เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่า มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการฟังของมนุษย์โดยตรง ซึ่งผู้พูดทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสารให้กับผู้ฟังในการสื่อสารสองทาง คือ แลกเปลี่ยนข้อมูลหรือสารซึ่งกันและกัน และแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

ประเทือง ใจหาญ (2546) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างการพูดตามสถานการณ์โดยปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสมสามารถใช้คำพูดตามกฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ความหมายและวัฒนธรรมให้ถูกต้องเหมาะสมรวมทั้งปฏิกริยาต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนาซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกันในการพูดภาษาอังกฤษนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาพูดที่เหมาะสมมีการเน้นเสียงการออกเสียงสูงต่ำรวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึงผู้ฟังจึงจะสามารถเข้าใจสาร

วิดโดว์สัน (Widdowson, 1989: 37-128) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่าเป็นกิจกรรมสื่อสารที่มีชีวิตชีวาโดยการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้าโดยผ่านทางคำพูดและการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารโดยการพูดมีทั้งการรับสารและการส่งสาร ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นเกี่ยวข้องกับน้ำเสียง ท่าทาง และท่วงท่าภาพทั้งหมดของร่างกาย

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1995: 17-18) กล่าวเกี่ยวกับความหมายความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่า เป็นกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป ซึ่งได้แก่ผู้พูดและผู้ฟังโดยที่ผู้พูดคาดคะเนความรู้และความรู้สึกของผู้ฟังเพื่อที่จะเลือกใช้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับบริบทของการใช้ภาษาอังกฤษ

ชนิดีสรี ศุภพิมล (2545: 33) สรุปความหมายของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่าเป็นความสามารถในการสื่อสารที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่าง ๆ เพื่อสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนอง รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็น และก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้การพูดภาษาอังกฤษจะต้องมีประสิทธิภาพหรือประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดต้องคำนึงถึงการใช้สำนวนและประโยคทางภาษาที่มีความถูกต้องเหมาะสม

จิตติพร ไชยรินคา (2549: 33) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นความสามารถของผู้พูดด้วยการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดโดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้สนทนาเข้าใจ และสามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขวัญฤทัย เชิดชู (2550: 14) สรุปความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษว่า เป็นความสามารถในการพูดสื่อสารด้วยการปฏิสัมพันธ์ทางคำพูดระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปซึ่งได้แก่ ผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาของผู้พูดในการสื่อสาร โดยที่ผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการคาดคะเนความรู้และความรู้สึกของผู้ฟัง ที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในข้อมูลที่ต้องการสื่อสารได้ และคำพูดนั้นจะต้องมีความถูกต้องทางด้านกฎเกณฑ์ของภาษาและมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 53 - 54) ให้ความสามารถในการพูดว่าหมายถึงความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดที่คนอื่นเข้าใจ และนอกจากจะเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำ ในประโยคเพื่อสื่อความหมายแล้วผู้พูด ยังได้แสดงถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์นอกจากนี้ ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) และความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รู้ร้อนที่จะโต้ตอบ มิฉะนั้นจะทำให้การพูดหยุดชะงัก เพราะผู้ฟังไม่สนใจและไม่มีความอดทนที่จะฟังต่อไป

วิไลพร ธนสุวรรณ (2536: 24) ให้ความหมายของการพูดว่า เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ และเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะเช่นเดียวกับการฟัง การพูด หมายถึง การแสดงออก ซึ่งความคิด ความต้องการทางวาจา โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ เป็นการกล่าวออกเสียงเป็นถ้อยคำ วลี หรือเป็นประโยค รวมทั้งการใช้กริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเกิดการตอบสนอง (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539:167 อ้างในสมปอง หลอมประโคน, 2544)

จึงอาจสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสาร ที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่าง ๆ เพื่อการสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนอง รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็น และก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

2) ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

พจมาน สมอิน (1998) ได้อ้างถึงความคิดของบราวน์ (Brown, 1987:104) และรูบิน (Rubin, 1975:41-51) ว่าลักษณะที่ดีประการหนึ่งของผู้ที่เรียนภาษาได้ดีคือต้องมีความพร้อมที่จะเสี่ยงในการแสดงออกโดยการเดา และพร้อมที่จะถูกมองว่าโง่ เพื่อที่จะสื่อสารให้เป็นผล ผู้เรียนประเภทนี้จะใช้ความรู้ที่ตัวเองมีอยู่เพื่อผลิตภาษาออกมาสื่อสารได้ ความคิดนี้สอดคล้องกับ การศึกษาปัจจัยภายในที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในส่วนของลักษณะนิสัยของตัวผู้เรียนเองที่เป็น คนกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าเสี่ยงน่าจะเป็นผู้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ดี

แมคนามาร่า (Mc Namara, 2001) กล่าวไว้ในการศึกษาการทดสอบการพูดภาษาว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นสามารถศึกษา กำหนด และอธิบายได้

แครชเชน (Krashen, 1995:75-76) อธิบายว่า ผู้เรียนจะออกเสียงภาษาที่เรียนได้เมื่อผ่านกระบวนการเรียนรู้ ภาษานั้น ๆ โดยได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายสามารถเข้าใจได้และผู้เรียน ต้องเรียนรู้ภาษาโดยปราศจากการบังคับ

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นการใช้ความสามารถในการผลิตภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจน เหมาะสมกับกาลเทศะตามสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ฟังหรือคู่สนทนาเข้าใจได้จากสื่อที่ผู้พูดสื่อออกมา ซึ่งอาจจะ สื่อออกมาด้วยวัจนภาษา และอวัจนภาษา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้น ๆ จนทำให้ผู้พูดเกิดการตอบสนองเป้าหมายของการพูดสื่อสารในสถานการณ์การนั้น ๆ ซึ่งความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ นั้นต้องสามารถใช้คำพูด ท่าทาง หรือประโยคที่มี

3) ระดับความสามารถในการพูด

กาญจนา ปราบพาล (2530) ได้สรุประดับความสามารถในการพูดตามแบบทดสอบความสามารถในการพูดของสถาบัน FSI (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถาม และ ประโยคบอกเล่าง่ายๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่อยู่ในวงจำกัด
2. ความสามารถในการใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถ พูดในสถานการณ์พื้นฐานสังคมได้นั้น การแนะนำตัวสนทนาอย่างง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อนนั้น เรื่องเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว

3. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มมืออาชีพ (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ ด้านอาชีพ และสังคมได้รวมถึงเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา

4. ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency) ผู้พูด สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียงไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ ที่ไม่คุ้นเคย

5. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้ เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา รวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์สำนวนภาษาพูดและการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

จากระดับความสามารถในการพูดดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการพูด คือ การแสดงออกถึงความสามารถในการพูดของผู้ที่แสดงการพูดออกมาทำให้ทราบว่าผู้พูด มีความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับการนำไปใช้ได้ดีเพียงใด ระดับความสามารถในการพูดจึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดด้วย

2.2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1) ความหมายและลักษณะของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 167) ได้ให้ความหมายว่าการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วยอย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

เตือนใจ เถลิงกิจ (2545 : 57) ได้ให้ความหมายว่าการพูดเป็นทักษะที่สอนยากเพราะผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษาเป็นอย่างดีเพื่อที่จะพูดในสิ่งที่ต้องการสื่อได้ เช่น คำศัพท์การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวข้อทางภาษา เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 316) ได้ให้ความหมายว่าทักษะพูดเป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การพูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้องค์ประกอบทางภาษาและความตระหนักถึงลีลาภาษาตลอดจนการสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non-Verbal Medium) ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ซึ่งประกอบด้วยการใช้ลักษณะภาษาต่อไปนี้บ่อยครั้งกว่าภาษาเขียน คือ การรวมคำให้สั้น (Contractions) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Questions) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มียาวสั้นๆ (Fewer Syllables) การทวนคำทวนความ (Restatement) การซ้ำคำซ้ำความ (Repetition) การออกอุทาน (Interjection) นอกจากนี้โครงสร้าง

ทางภาษามักไม่เป็นระเบียบแบบแผนเหมือนภาษาพูดเพราะมีการกล่าวด้วยความลังเลการพูดกลับไปกลับมาการเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ

พรสวรรค์ สิปโป (2550 : 163) ได้ให้ความหมายว่าการพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไปต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูดคือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจหลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิดไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

สรุปได้ว่า การพูดคือการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาและกริยาท่าทาง ตลอดจนน้ำเสียงสีหน้าแววตาเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ความรู้และความคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน

2) ความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กุศยา แสงเดช (2548 : 136) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้นมุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญ คือตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้องรูปแบบเสียง ดังนั้น กิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุดการเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 :55-56) ได้กล่าวถึง การสอนทักษะการพูดโดยเน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาแล้วมาใช้ในการสื่อสารได้และฝึกความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศโดยที่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องออกเสียงชัดเหมือนชาวต่างประเทศทั้งนี้ในการสนทนา ครูมีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำและควรคำนึงว่าผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนเองต้องการจะสื่อความหมายหรือไม่ถ้าผู้ฟังเข้าใจดีก็ถือว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ถึงแม้ว่าจะพูดผิดไวยากรณ์หรือใช้ศัพท์ผิดก็ตามตัวอย่างจุดประสงค์ ของทักษะพูดมีดังนี้ คือ ฟังการสนทนาแล้วพูดออกความคิดเห็นพูดต่อหรือถามเกี่ยวกับสิ่งที่สนทนา พูดออกคำสั่งได้ตามที่ต้องการ ตั้งคำถามหรืออภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน พูดหรืออ่านรายงานให้ผู้อื่น เข้าใจพูดและสนทนาได้ตามความต้องการในชีวิตประจำวัน เช่น ให้เชิญเพื่อนไปงานเลี้ยงวันเกิดให้ สนทนาเกี่ยวกับการทำงานในระหว่างปิดเทอมให้สัมภาษณ์เพื่อรับสมัครเข้าทำงานให้แสดงความคิดเห็นและข้อความคิดเห็น

พรสวรรค์ สิปโป (2550: 166) กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดมักจะสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟังการสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึกโดยให้คนหนึ่งถามอีกคนตอบทั้งคำถามและคำตอบจะถูก

กำหนดไว้สามารถเดาคำตอบได้มักจะมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียวซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้วดังนั้นจุดประสงค์ของการพูด คือ การแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถาม ไม่ใช่การพูดที่แท้จริง

สรุปได้ว่าการพูดเป็นทักษะที่จำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ การพูดได้และพูดเป็นทำให้การใช้ทักษะอื่น ๆ ยง่ายขึ้นและการพูดนำไปสู่ปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกัน การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในการฝึกการพูดที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวันการฝึกพูดควรเริ่มจากง่ายไปหายากและให้โอกาสผู้เรียนทุกคนได้ฝึก

3) การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 79-81) ได้สรุปรูปแบบการวัดและประเมินผลทักษะการพูดไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบายการเล่าเรื่องการให้คำแนะนำในการทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้มักเป็นวิธีทดสอบแบบตรงเพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงในเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คนโดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูหรือผู้ที่ดำเนินการสอบเป็นผู้ป้อนตัวกระตุ้นซึ่งมักเป็นคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะพูดของตนเอง การให้คะแนนอาจทำโดยครูผู้สอนและ/หรือกรรมการให้คะแนนที่เข้าร่วมฟังการสนทนาด้วยการสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียดหรือความหวັวิตที่เกิดขึ้นและช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์ของการสอบได้ดีขึ้นต่อจากนั้นเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทางการจองบัตรชมการแสดงดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดออกความคิดเห็นเรื่องการเมืองการศึกษาเหตุการณ์ปัจจุบันการพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อการทำงาน ฯลฯ

3. การอภิปรายหรือการโต้วาทีซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล แต่เนื่องจากการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคนเช่นการกล่าวแก้ประเด็นของฝ่ายตรงข้ามในการโต้วาที การสนับสนุนความคิดเห็นของผู้อภิปรายอื่นหรือผู้โต้วาทีที่อยู่ฝ่ายเดียวกันซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดทั้งที่ได้เตรียมมาล่วงหน้าและที่คิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไวโดยไม่ได้อเตรียมมาล่วงหน้า ความสามารถที่วัดได้จึงเป็นทั้งทางด้านแสดงความคิดเห็น การให้ข้อมูลข่าวสารของตนเอง และการแก้ข้อกล่าวหาโต้แย้งประเด็นหรือการสนับสนุนข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอของผู้อื่น นอกจากนี้การรักษาปฏิสัมพันธ์ในการพูดซึ่งเป็นมารยาททางสังคมที่ช่วยให้การพูดเป็นไปอย่างราบรื่นตามระเบียบวิธีการทางสังคมก็เป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบาการใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
2. ท่วงทีสีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่
3. ศัพท์สำนวนที่ใช้ว่าเหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่
5. ใจความสำคัญของการพูด
6. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูด
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่นกลวิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้อื่นการนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วน ไม่ใช้การขัดคออย่างไม่สุภาพกลวิธีการขึ้นต้นและการลงท้ายการพูดที่เหมาะสม

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดกำหนดไว้ดังนี้

1. ไวยากรณ์
 - ก. ขอบเขต
 - ข. ความถูกต้อง
2. คำศัพท์
 - ก. ขอบเขต
 - ข. ความถูกต้อง
3. การออกเสียง
 - ก. เสียงคำเดี่ยว ๆ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อแตกต่างของหน่วยเสียง)
 - ข. การลงเสียงหนักเบาและจังหวะการพูด
 - ค. การใช้เสียงสูงต่ำในประโยค
 - ง. การเชื่อมเสียง/การละเสียง/การผสมเสียง
4. ความคล่อง
 - ก. ความเร็วของการพูด
 - ข. การติดขัดแล่งเลาะหว่างพูด
 - ค. การติดขัดแล่งเล่ก่อนพูด

5. ทักษะในการสนทนา

- ก. การสานเรื่องตามหัวข้อที่พูด
 - ข. การให้ผู้อื่นได้เริ่มพูด หรือการให้ตนเองได้มีโอกาสดูแลและการพูดนอกประเด็น
 - ค. ความสอดคล้องสัมพันธ์กันของคำพูดของตน และกับผู้สัมภาษณ์
 - ง. การดำเนินการสนทนาให้ต่อเนื่อง การขยายความให้ชัดเจน การปรับปรุงแก้ไข
- การทบทวนตรวจสอบ การหยุด การใช้คำเสริม ฯลฯ

6. ทักษะการใช้ภาษาทางสังคม

- ก. จำแนกทำเนียบและลีลาภาษา เช่น แบบเป็นทางการออกจากแบบกันเอง
- แบบชักจูงใจหรือแบบรอมชอมได้

- ข. ท่าทางและสีหน้า

7. อวัจนภาษา

- ก. การสบตาและการใช้ท่วงที
- ข. ท่าทางและสีหน้า

8. เนื้อหาการพูด

- ก. ความสอดคล้องเชื่อมโยงของข้อคิดเห็น
- ข. ความเกี่ยวข้องกับประเด็น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 68-70) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว

- 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนากันได้
- 1.2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้น ประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
- 1.3 มีความลังเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
- 1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางครามีตะกุกตะกักบ้าง เพราะพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ

- 1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่นแต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด

- 1.6 พูดได้ทุกหัวเรื่องอย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

- 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย
- 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือ คำเดียว ๆ
- 2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำหรือบางวลี

- 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple Sentences) ที่สั้น ๆ
- 2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
- 2.6 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด
3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร
 - 3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
 - 3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
 - 3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
 - 3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
 - 3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
 - 3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร
 - 4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
 - 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
 - 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
 - 4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมากและมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
 - 4.6 คำพูดถูกต้องทั้งหมด
5. สำเนียง
 - 5.1 ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง
 - 5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยากต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
 - 5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟังและการออกเสียงผิดบางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
 - 5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้างและออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้
 - 5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
 - 5.6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย
6. ความพยายามในการสื่อสาร
 - 6.1 ผู้เรียนหยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ
 - 6.2 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังขาดความกระตือรือร้น
 - 6.3 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังแสดงความไม่สนใจ

- 6.4 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า
- 6.5 ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง และรู้จักใช้ท่าทางช่วย
- 6.6 ผู้เรียนพยายามพิเศษที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทางเพื่อการแสดงออก

2.3 ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สอง

ความวิตกกังวล หมายถึง อารมณ์ชนิดหนึ่งที่เกิดจากความกลัว และความไม่มั่นใจในตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอุปสรรคต่อการสื่อสาร ความวิตกกังวลมีส่วนทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากความกังวลมีความสัมพันธ์กับความเครียด โดยผู้เรียนเกิดความเครียดในขณะที่ในขณะเรียนย่อมส่งผลเสียต่อการเรียนรู้ (Spielberger, 1983) โดยเฉพาะถ้าผู้เรียนนั้นมีความสามารถในการสื่อสารอยู่อย่างจำกัด ก็ยิ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความวิตกกังวลต่อการเรียนสูงตามไปด้วย

Littlewood (1984 อ้างถึงใน เจนจิรา ชัยปานและคณะ, 2556) ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกยุ่งยากในการเรียนรู้จนนำมาสู่ความท้อแท้ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทักษะการพูด เพราะความวิตกกังวลนั้นจะก่อให้เกิดความกลัวที่จะติดต่อ การสื่อสารกับบุคคลอื่นด้วยภาษาต่างประเทศ (Horwitz, 1986)

Krashen (1982) ได้กล่าวสรุปในเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ว่า เมื่อคนเราขาดความมั่นใจและเกิดความรู้สึกกลัว จะส่งผลต่อการเรียนรู้ที่ขาดหายไปและจะส่งผลต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะทางด้านการพูดโดยก็จะหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนและตามที่ Brown (1987) ได้กล่าวไว้ว่า การที่ผู้เรียนที่มีความกล้าสามารถคาดเดาความหมายและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ มีกระบวนการคิดผลิตภาษานำความรู้เดิม ถ่ายทอดสื่อสารผ่านทางภาษาพูดได้

2.3.1. ประเภทและระดับของความวิตกกังวลในการพูดสื่อสาร

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ผู้วิจัยหลายท่านแบ่งประเภทของความวิตกกังวลไว้อย่างหลากหลาย ตามทัศนคติและแนวคิดที่แตกต่างกันไป ดังนี้

Spielberger, Gorsuch, Lushene, Vagg and Jacobs (1983) ได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลแล้วได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลแฝง (Trait anxiety) เป็นความกังวลซึ่งจะเกิดขึ้นกับคนในสถานการณ์ ทั่ว ๆ ไป ซึ่งบุคคลที่มีความวิตกกังวลแฝงสูงจะทำให้มีโอกาสที่จะรู้สึกวิตกกังวลกับเหตุการณ์ ต่าง ๆ ได้ง่าย นอกจากนี้ความวิตกกังวลแฝงยังก่อให้เกิดกระบวนการคิดถดถอยลงไปทำลายความทรงจำนำไปสู่พฤติกรรมหลีกเลี่ยงและยังทำให้มีผลกระทบอื่น ๆ ตามมา
2. ความวิตกกังวลขณะเผชิญ (State anxiety) เป็นความกังวลที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ในช่วงระยะเวลาเวลาหนึ่ง โดยจะเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาที่มีสิ่งเร้าเข้ามากระตุ้นให้เกิดอันตรายหรือเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียด พบว่า ความวิตกกังวลขณะเผชิญมีความสัมพันธ์กับความวิตก

กังวลแผ่ค่อนข้างสูง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีระดับความวิตกกังวลสูงจะมีระดับความวิตกกังวลขณะเผชิญในระดับสูงเช่นกัน

นอกจากความวิตกกังวลทั้ง 2 ประเภทที่ Spielberger et al. (1983) ได้อธิบายไว้แล้วยังมีความวิตกกังวลอีกประเภทหนึ่งที่เป็นการศึกษาความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเฉพาะเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ทำให้มีนักวิจัยกลุ่มอื่น ได้ทำการศึกษาความวิตกกังวลที่เกิดเฉพาะในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง (Situation specific anxiety) โดย Macintyre and Gardner (1991) ได้อธิบายว่า ความวิตกกังวลที่เกิดเฉพาะในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง (Situation specific anxiety) คือ ความวิตกกังวลที่มีลักษณะเหมือนกับความวิตกกังวลแผ่แต่จะเป็นความวิตกกังวลในขอบเขตหรือสถานการณ์ที่กำหนด เช่น การสอบ การพูดต่อสาธารณะชน

นักวิชาการมีมุมมองเกี่ยวกับความวิตกกังวลแตกต่างกันไป ดังนั้นในการแบ่งประเภทของความวิตกกังวลจึงแตกต่างกันไปด้วยเช่นกันซึ่งผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาแนวคิดของ Horwitz and Cope (1986) ได้แบ่งประเภทความวิตกกังวลออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ความวิตกกังวลด้านการสื่อสาร (Communication apprehension) คือ ความประหม่า และความกลัวเมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องสื่อสารโดยเฉพาะด้านการพูด

2. ความวิตกกังวลในการสอบ (Test anxiety) คือ สภาวะที่มีการทดสอบความรู้ด้านการสื่อสารแล้วผู้ถูกทดสอบเกิดความรู้สึกกลัวและกังวล จนส่งผลให้ผลการทดสอบอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี

3. ความวิตกกังวลที่จะถูกประเมินในทางลบ (Fear of negative evaluation) คือ ความรู้สึกหวาดกลัว ส่วนมากจะเกิดในช่วงที่มีการประเมิน ซึ่งผู้ได้รับการประเมินมักจะคาดการณ์ว่าผู้อื่นจะประเมินตนเองในทางไม่ดีในสถานการณ์ระดับความวิตกกังวล มีความแตกต่างกัน เช่นกันด้วยระดับความวิตกกังวลการวิตกกังวลสามารถเกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง มีการตื่นตัว มีความรู้สึกกระตือรือร้นซึ่งส่งผลให้บุคคลเกิดการพัฒนาดตนเองเพื่อแก้ไขปัญหา ฉวีวรรณ สัตยธรรม, แผล จันทร์สุขและศุภกรใจ เจริญสุข (2556) ได้อธิบายสอดคล้องกับ Shives (2012) ได้แบ่งระดับ ความวิตกกังวล 5 ระดับ ได้แก่

3.1 วิตกกังวลระดับปกติ (Normal) เป็นความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกมาให้บุคคลรับรู้ว่ามีคามไม่สบายใจ มีความรู้สึกหวาดหวั่น ซึ่งเป็นระดับที่บุคคลจะรู้สึกต้องเตรียมพร้อมในการป้องกันตนเองจากสิ่งที่คุกคาม

3.2 วิตกกังวลระดับน้อย (Mild anxiety) ความวิตกกังวลในระดับน้อยสามารถเกิดได้ ในชีวิตประจำวันของบุคคล ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีลักษณะจำเพาะที่สามารถผ่อนคลายได้มากหรือน้อย ต่างกันไป บางคนไม่สามารถลดระดับความวิตกกังวลได้เลย จนกว่างานหรือภารกิจจะเสร็จสิ้น

3.3 วิตกังวลระดับปานกลาง (Moderate anxiety) บุคคลที่มีความวิตกกังวลระดับปานกลางจะมีการรับรู้ทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทั้งการมองเห็นการฟังมีประสิทธิภาพลดลง ความสนใจและสมาธิลดลง บุคคลจะมีอาการพูดเสียงสั้น ๆ พูดเร็ว

3.4 วิตกังวลระดับสูง (Severe anxiety) ความสนใจจดจ่ออยู่กับแค่บางสิ่งบางอย่าง ไม่สามารถอธิบายสิ่งที่ต้องการพูดได้ พูดจาไม่รู้เรื่อง กระบวนการคิดไม่ดี สับสน อาจเกิดช่วงก่อนที่บุคคลจะมองหาความช่วยเหลือ

3.5 วิตกังวลระดับหวาดกลัวรุนแรง (Panic state) ความวิตกกังวลระดับหวาดกลัวรุนแรงส่งผลให้ความสามารถในการรับรู้หยุดชะงัก พูดไม่รู้เรื่อง ไม่สามารถสื่อสารกับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่มีความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ ความรู้สึกตัว อารมณ์ผิดปกติ การรับรู้ผิดไปจากความเป็นจริง

2.3.2. การวัดระดับความวิตกกังวล

สำหรับการวัดระดับความวิตกกังวลนั้น สุชาติ ทิพย์มนตรี (2556) ได้ประยุกต์แบบวัด ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน (The Foreign Language Classroom Anxiety Scale: FLCAS) ของ Horwitz and Cope (1986) ของโดยใช้เกณฑ์การวัดในเรื่องของการ รับรู้เกี่ยวกับตนเอง (Self Perception) ความเชื่อ (Beliefs) ความรู้สึก (Feeling) และพฤติกรรมในชั้นเรียนที่มีผลมาจากกระบวนการการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน ครู สื่อและบรรยากาศในการสอน แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ซึ่งกำหนดตัวเลือกได้ 5 ระดับ ด้วยวิธีการของมาตรวัดของลิเคอร์ท (Likert rating scales) ประเมินค่าที่ตรงกับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ ข้อคำถามเชิงลบ (Negative) ข้อความที่หมายถึง ความวิตกกังวล และข้อคำถามเชิงบวก (Positive) หมายถึง ข้อความที่ไม่เกิดความวิตกกังวล

นอกจากนั้นแล้ว ปงกกร กิจทวี (2554) ได้นำแบบสอบถามมาประยุกต์ใช้ในการเพื่อศึกษาความวิตกกังวลของผู้เรียน โดยแยกออกเป็น 1.ความประหม่าในการสื่อสาร 2. ความวิตกกังวลในการสอบ 3. ความกลัว ถูกประเมินทางลบ จึงสรุปได้ว่า ความวิตกกังวล คือ ความรู้สึกกลัว ความประหม่า และการกลัว การถูกประเมินในทางลบ ดังนั้นการวัดความวิตกกังวลนั้น มีสาเหตุมาจากหลายปัจจัยทั้งด้านผู้เรียนและห้องเรียน

จากการศึกษาของ เจนจิรา ชัยปาน, ทราญขวัญ พรหมแก้ว และสิทธิ ศรีนาค (2556) ที่ได้ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 ณ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งพบว่า นักศึกษามีความกลัวในการสอบไม่ผ่านอยู่ในระดับสูงสุด สาเหตุรองลงมา คือ การขาดการเตรียมตัวล่วงหน้าที่ดี ซึ่งความไม่พร้อมนี้ส่งผลให้เกิดความกลัวและการขาดการล่วงหน้า

ความวิตกกังวลส่งผลให้เกิดความกลัว ขาดความรอบคอบเกิดสภาวะรบกวนในจิตใจ ส่งผลกระทบต่อทักษะการพูดเป็นอย่างมากโดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีการทดสอบเพื่อประเมินผลทางการเรียน

ในส่วนของงานวิจัยต่างประเทศ เช่น งานวิจัยของ Riasati (2011) นักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกวิตกเมื่อเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ต้องใช้ทักษะในการพูดในสถานการณ์เฉพาะหน้าและไม่มีการเตรียมตัวมาล่วงหน้ารวมถึงกลัวความผิดพลาดเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น เนื่องจากไม่สามารถใช้ทักษะการพูดของตนเองสื่อสารโดยการตอบคำถาม แสดงความคิดเห็นออกมาได้

นอกจากนั้นแล้ว วรเวทย์พิสิษ ยศศิริ, ฮาหมัดสุกรี หะยีสะนิ, เกศนีย์ มากช่วย, อามาณี สามะอะ และซีฮัม อูมา (2561) มีความเชื่อว่าความวิตกกังวลที่มาจากปัจจัยที่แตกต่างกันไป ดังนั้นจึงนำแบบสอบถามเดียวกันมาศึกษา ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 2 ด้าน ดังนี้ คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน จากผลการศึกษาที่ได้กล่าวมา พบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาแต่ละด้าน มีผลจากปัจจัยของผู้เรียนที่แตกต่างกันไป

2.3.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยและปัจจัยในการพูดภาษาอังกฤษ

มีทฤษฎีและนักวิจัยหลายท่านที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการพูดภาษาอังกฤษไว้หลายท่านดังนี้

1) ทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยในการพูดภาษาอังกฤษ

Bloom (1976) ได้กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียนไว้ว่าปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียนมี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง ความสามารถสติปัญญาที่มีอยู่และความถนัดในทุกด้าน
2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) หมายถึง ความสนใจแรงจูงใจ เจตคติ ที่มีต่อสภาพโรงเรียน ระบบการเรียน หลักสูตรการสอน
3. คุณภาพการสอน (Quality of instruction) หมายถึง การได้รับคำแนะนำ ได้รับการเสริมแรงเพื่อให้รู้ข้อผิดพลาดของตนเอง

Young (1991) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลน้อยมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลมาก ซึ่งปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการสื่อสารภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับระบบ การเรียนการสอนในโรงเรียนประกอบไปด้วยปัจจัย 6 ด้าน ดังนี้

1. ปัจจัยเกี่ยวกับบุคคลและระหว่างบุคคล (Personal and interpersonal issue) เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด ได้กล่าวไว้ 2 ประเด็นที่สำคัญ คือ การประเมินค่าและเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และการแข่งขันกับผู้อื่น ซึ่งทำให้เกิดความกังวลสูงขึ้นด้วย

2. ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียน (Learner beliefs about language learning) ความเชื่อในสิ่งที่เรียนมีผลโดยตรงกับการเรียนภาษาที่สอง

3. ความเชื่อเกี่ยวกับผู้สอนภาษาที่สอง (Instructor beliefs about language teaching) เนื่องจาก บทบาทของผู้สอนเชื่อว่าตนเองเป็นผู้ถ่ายทอดและหากมีข้อผิดพลาดใดเกิดขึ้นในตัว ผู้เรียน ต้องคอยแก้ไขโดยทันทีที่ผู้เรียนตอบ ซึ่งความเชื่อเหล่านี้สามารถก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียน ได้ด้วย

4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน (Instructor-learner interactions) ระหว่าง การเรียนการสอนในห้องเรียนผู้สอนมักมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบกับผู้เรียนโดยการอธิบายหรือ ถามคำถาม ซึ่งในการแนะนำบอกข้อผิดพลาดของผู้สอนอาจจะส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนของผู้เรียน

5. กระบวนการในชั้นเรียน (Classroom procedures) รูปแบบการสอนบางรูปแบบ เน้นให้ ผู้เรียนได้นำเสนอความรู้ที่เรียนมาประยุกต์ใช้ เช่น การนำเสนอและพูดหน้าชั้นเรียน

6. การถูกทดสอบทางด้านภาษา (Language testing) โดยธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อมีการถูก ทดสอบด้านใดก็จะส่งผลต่อสภาวะทางจิตใจและทำให้เกิดความกังวลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการ ทดสอบที่ไม่ตรงตามเนื้อหาที่เรียนทำให้ในการสอบพูดสร้างความวิตกกังวลแก่ผู้ถูกทดสอบ

ทฤษฎี เยี่ยมสวส์ต์ (2559) ได้สรุปปัจจัยสำคัญที่มีบทบาทต่อความวิตกกังวลในการเรียน ภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งไว้ 3 ปัจจัย คือ

1. ผู้สอนโดยผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการจัดการและควบคุมห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียน มองเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนความวิตกกังวลในชั้นเรียน แต่ในทางตรงกัน ข้าม ผู้สอนที่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียนได้มีส่วนช่วยในการคลายความวิตกกังวลในชั้น เรียนได้

2. สภาพแวดล้อมโดยสภาพแวดล้อมมีบทบาทต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษา ไม่ว่าจะเป็น การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน กล่าวคือพบว่าสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนใช้ในการปฏิสัมพันธ์ นั้น สามารถทำให้ความวิตกกังวลของผู้เรียนนั้นเพิ่มขึ้นหรือลดลงก็ได้ ซึ่งผู้เรียนอาจจะ ได้รับ ผลกระทบจากการเรียนรู้ภาษาใหม่จากความตื่นตระหนกทางภาษาและวัฒนธรรม (Culture and language shock)

3. ผู้เรียนความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดจากการขาดการ เตรียมพร้อมและการวางแผนที่ดี ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนได้โดยการบอกรายละเอียดของ วัตถุประสงค์รายวิชา หัวข้อการบรรยาย และวิธีการวัดผลประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก็จะสามารถ ลดความวิตกกังวลของผู้เรียนได้

จากนักการศึกษาได้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของผู้เรียน มี 2 ปัจจัย ดังนี้คือ 1. ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง เพศ แผนการเรียน พื้นฐานทางการศึกษาเดิม สถานะภาพทางด้านครอบครัว และ 2. ปัจจัยสนับสนุน โดยแยกเป็นตัวผู้เรียน ตัวผู้สอน และกิจกรรม

ในห้องเรียน จากการศึกษาผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยหลัก ๆ ที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน

ภาณุวัฒน์ สมร (2551) ได้กล่าวถึง เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ (English attitude) ไว้ว่า หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึก ความคิดเห็นและพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในทางบวกหรือทางลบ ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย การยอมรับหรือไม่ยอมรับและเจตคติสามารถสร้างได้และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ จากการเรียนรู้ทางสังคมสภาพแวดล้อมรอบตัวและสิ่งเร้าให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในขณะนั้น

2. ปัจจัยด้านตัวผู้สอน

กาญจนา เลิศถาวรธรรม และอรพิน สว่างวัฒนเศรษฐ์ (2552) สรุปความไว้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะรูปแบบทั้งหมด ที่คนคนนั้นมีอยู่ และแสดงออกมาเป็นลักษณะเฉพาะในพฤติกรรมนิสัย ความคิดอ่าน การแสดงออกในสังคม การมีศักยภาพของตน การแสดงถึงจิตใจอารมณ์ว่าเป็นคนที่มีลักษณะชนิดใดและมีพฤติกรรมการปรับตัวอย่างไรมาตั้งแต่อดีตนั้น หมายถึง ลักษณะ ท่าทางการแสดงออกเฉพาะตัวของครูผู้สอนแต่ละท่านต่อผู้เรียนในชั้นเรียน

Bloom (1971) เกี่ยวกับทฤษฎีของครูที่มีคุณภาพควรมีองค์ประกอบในการสอน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การชี้แนะ (Cues) หมายถึง การที่ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์ของการเรียนการสอนและสอบอย่างชัดเจน
2. การมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึง การที่ผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน มีการโต้ตอบและเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม
3. การเสริมแรง (Reinforcement) หมายถึง การที่ผู้สอนชมเชยและกล่าวสนับสนุนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีกำลังใจมากขึ้น
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง (Feedback Corection) การให้ ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง ครูผู้สอนควรมีการวินิจฉัยและแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงข้อบกพร่องหรือ ส่วนที่ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์และมีการแก้ไข โดยมีการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ ผู้เรียนโดยดูจากข้อมูลย้อนกลับนั้น

Richards (2006) ได้กล่าวถึงบทบาทครู (Teacher's role) ในการจัดการในชั้นเรียนว่า ครูเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่จะเป็นผู้กระตุ้นให้ความรู้ใหม่ ๆ สร้างกำลังใจ ช่วยเหลือ สนับสนุน การเรียนรู้ของผู้เรียนให้สามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ และการช่วยเหลือของครูจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนจะค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเองได้ ซึ่งบทบาทของครูในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น Richards ยังกล่าวอีกว่าเพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารได้

ความหมายที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ครูเป็นผู้กระตุ้นและเพิ่มช่องทางในการเชื่อมระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammar competence) และความสามารถทางด้านการสื่อสาร (Communicative competence) ของผู้เรียนซึ่งกระบวนการนี้มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสามารถได้ด้วยตนเอง โดยถูกบีบบังคับและเมื่อผู้เรียนผ่อนคลาย ก็จะมีการรับรู้ได้เป็นอย่างดี

3. ปัจจัยด้านการกิจกรรมการพูดในชั้นเรียน

การจัดกิจกรรมการสอนพูด การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจจัดบทเรียน การถามตอบบทสนทนาหรือการเล่าเรื่อง การสอนอาจแบ่งเป็นขั้นตอนตามระดับจากง่ายตามความเหมาะสมของเนื้อหาอธิบายความหมายของคำศัพท์และสำนวนที่ผู้เรียนไม่รู้จำก่อนที่จะฝึกพูดบทสนทนาและการฝึกพูดการเล่าเรื่องควรใช้สถานการณ์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาถูกต้องตามสถานการณ์และเกิดความสนุกสนาน พยายามใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่มีความง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

Finocchiaro and Brumfit (1983) เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูดซึ่ง ผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียนโดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนและให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น สถานการณ์ในร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา ได้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นหัวข้อต่าง ๆ
9. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
11. ให้แสดงบทบาทสมมติ

กล่าวโดยสรุปว่าการจัดกิจกรรมการสอนพูดสามารถจัดกระทำได้อย่างหลากหลายและ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางการพูด เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาความคล่องทางภาษา กิจกรรมสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจสอนคู่กับทักษะการฟัง โดยมุ่งให้เกิดความสนุกสนานและ เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าความวิตกกังวลส่งผลกระทบต่อโดยตรงกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ในขณะที่เดียวกันกับที่ปัจจัยทั้งด้านตัวผู้เรียนตัวผู้สอนและการจัดการเรียนการสอนก็ส่งผลกระทบต่อระดับความวิตกกังวลในการพูด ดังนั้นหากศึกษาทราบว่า มีปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวล และสามารถหาวิธีการที่จะช่วยลดความวิตกกังวลให้แก่ผู้เรียนได้ ก็จะสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษและอาจส่งผลให้การเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษด้านอื่น ๆ ได้ดีขึ้นอีกด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าอิทธิพลในการกระตุ้นให้บุคคลเกิดพฤติกรรมในการเรียนรู้ภาษาในทางบวกเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนภาษาที่สองได้

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยเกี่ยวข้องในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องความวิตกกังวลของนักศึกษา มีดังต่อไปนี้

สุทธิลักษณ์ แสงสุทธิ (2544) ได้ศึกษาปัจจัยทางการศึกษาที่ส่งผลต่อความเครียดและความวิตกกังวลของนักศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความเครียด คือ เกรดเฉลี่ยสะสม สภาพการศึกษาในมหาวิทยาลัยด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อม สำหรับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล คือ เกรดเฉลี่ยสะสม การทำงาน สภาพการศึกษาในมหาวิทยาลัยด้านกิจกรรมนักศึกษา จากการประเมินความเสี่ยงของการเกิดความเครียดและความวิตกกังวลในระดับต่าง ๆ พบว่า นักศึกษามีความเสี่ยงที่จะเกิดความเครียดและความวิตกกังวลในระดับสูงมากที่สุด รองลงมาคือ ความเครียดและความวิตกกังวลในระดับปานกลาง ซึ่งความเครียดและความวิตกกังวลในระดับที่พอเหมาะจะเป็นแรงหนุนให้นักศึกษาสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตได้ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การทำงานหรือการแข่งขัน แต่หากมีมากเกินไปหรือนานเกินไปก็ย่อมบั่นทอนสุขภาพกายและสุขภาพจิตได้

พนิดา ตาสี (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่าโดยภาพรวมความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางทั้งนี้พบว่านักศึกษามีความเห็นว่าการประเมินการพูดที่ต่ำเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าความวิตกกังวลในการสื่อสารและความกังวลเกี่ยวกับการสอบนอกจากนี้ยังพบว่ามีแตกต่างกันของความวิตกกังวลในการพูด ด้านเพศของนักศึกษาด้านการรับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและด้านบุคลิกภาพของนักศึกษาโดยพบว่านักศึกษาเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่านักศึกษาเพศชายนักศึกษาที่รับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองระดับต่ำมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่าผู้ที่รับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองในระดับสูงและนักศึกษาที่มีบุคลิกแบบแสดงตัวมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่าผู้ที่บุคลิกแบบเก็บตัว สำหรับวิธีการคลาความวิตกกังวล

ในการพูดนั้น พบว่าทั้งนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการพูดอยู่ในระดับสูงและนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการพูดอยู่ในระดับต่ำใช้วิธีการที่คล้ายกันเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูด ได้แก่ วิธีการที่ใช้ในการลดความกังวลด้านจิตใจและวิธีการที่ใช้ลดความกังวลด้านกายภาพ ส่วนวิธีที่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ใช้เพื่อช่วยให้นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดน้อยลงนั้น ได้แก่การช่วยเหลือด้านจิตใจและการให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพูด

เจนจิรา ชัยปานและคณะ (2556) ได้ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาซึ่งพบว่า ผลการวิจัยระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ยังพบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า เมื่อนักศึกษาเกิดความวิตกกังวลในการพูดทำให้การสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นไม่สัมฤทธิ์ผล จากปัญหาดังกล่าวได้มีการให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน จากงานวิจัยดังกล่าวเห็นได้ว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น มีอิทธิพลหรือมีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นตัวแปรประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน และจากการสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษส่วนมาก พบว่า มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่มีพฤติกรรมแสดงออกและสังเกตเห็นได้ชัดเจน เช่น สิ้นน้ำตึงเครียด คิ้วขมวด ปากสั่น ระดับเสียงการพูดที่แผ่วเบาและใช้เวลาในการคิดนานเมื่อนักศึกษา มีปัญหาด้านการใช้ภาษาอังกฤษ จึงก่อให้เกิดความกังวล ประหม่า ทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่เกิดการพัฒนา เพื่อศึกษาปัจจัยและระดับความวิตกกังวลเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบและเป็นอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือไม่มากนักเพียงใดเพื่อช่วยส่งผลให้นักศึกษามีแนวทางการแก้ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษและประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาให้ประสบความสำเร็จตลอดจนเป็นแนวทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เมธิณี โอคอนเนอร์ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบสาเหตุของความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโปรแกรมภาษาอังกฤษและเพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนกับครูเจ้าของภาษาทั้งหมด 119 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ (FLCAS) ที่พัฒนาโดย Horwitz and Cope (1986) ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความประหม่าตื่นเต้นเวลาที่ต้องพูดโดยไม่ได้เตรียมตัว รู้สึกตื่นเต้น (สั่น) เวลาที่ถูกเรียกในห้องเรียนภาษาอังกฤษและหัวใจจะเต้นแรงเวลาที่รู้ว่าจะถูกเรียกในห้องเรียนภาษาอังกฤษตามลำดับ

ทียาพร ศิลป์ (2559) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการทำงานของวิศวกรโยธาและศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการทำงานของวิศวกรโยธาจำนวน 60 คน พบว่าวิศวกรจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารในการทำงานได้ มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ 1. ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษหรือทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ 2. บทบาทองค์กรต่อการพัฒนาบุคลากรและ 3. วิธีการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ นอกนั้นแล้ว ผลการวิจัยยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่สามารถออกเสียงและแต่งประโยคได้ถูกต้อง รวมถึงไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมได้

เมธา หมื่นประเสริฐ (2559) พบว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สาเหตุส่วนใหญ่มาจากปัจจัยด้านตัวผู้เรียนเป็นหลัก ปัจจัยด้านครอบครัวที่คาดหวังว่านักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษจะต้องพูดได้ เหมือนเจ้าของภาษาและปัจจัยทางกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวัดจากกิจกรรมการสอนทุกรูปแบบภายในชั้นเรียน

ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล (2559: 866) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สาเหตุส่วนใหญ่มาจากปัจจัยส่วนตัวด้านผู้เรียนเป็นหลัก ปัจจัยด้านครอบครัวที่คาดหวังว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษจะต้องพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา และเป็นปัจจัยทางกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษภายในชั้นเรียน โดยวัดจากกิจกรรมการสอนทุกรูปแบบภายในชั้นเรียน

กฤษณะ โฆษณุนันท์ (2559) ได้ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทยของบริษัทต่างชาติในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 223 คนโดยส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า วิศวกรใช้การพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่น้อยมาก สาเหตุของปัญหานี้ผู้วิจัยได้ระบุไว้คือ กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ด้านคำศัพท์น้อยมากและขาดโอกาสการพูด ซึ่งไม่มีการพูดหรือฝึกในชีวิตประจำวันแต่จะมีโอกาสในการพูด คือ การนำเสนอรายงานต่อผู้บริหาร ที่เป็นชาวต่างชาติเท่านั้น

2.4.2 งานวิจัยเกี่ยวข้องในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

Matsuda and Gobel (2004) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเป็นสาเหตุหลักที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดของผู้เรียนมาก โดยแยกออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1. ความประหม่า อายุที่จะสื่อสารผิดพลาดส่งผลให้ไม่กล้าที่จะพูดสื่อสารออกมา 2. ความวิตกกังวลในการสอบ มีความกังวลในผลคะแนนจนเป็นเหตุให้กดดันตนเองจนก่อให้เกิดความ

วิตกกังวล 3. ความกังวลที่จะถูกประเมินในทางลบมีการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าผู้ประเมินจะประเมินการพูดสื่อสารของตนเองในทางลบ

Wang cheng Jun (หวาง เชน จุน. 2006) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษโดยทำการศึกษาปัญหา พบว่า มีสาเหตุหลักคือการใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีนระดับปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยของกิง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 38 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดลองพบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่พัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อสื่อสารทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

Woodrow (2006) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สองของนักศึกษาชาวจีน เกาหลี และญี่ปุ่น พบว่า มีความวิตกกังวลทั้งในและนอกชั้นเรียน ความวิตกกังวลในชั้นเรียนพบว่า นักศึกษามีความกังวลในการสอบปากเปล่าในระดับที่สูงสุดในส่วนของนอกชั้นเรียนนักศึกษามีความกังวลในการตอบคำถามของผู้สอนโดยที่ไม่ได้เตรียมตัวก่อน ความวิตกกังวลเหล่านี้ส่งผลต่อระดับความสามารถในการพูดของนักศึกษาเป็นอย่างมาก

จากเอกสารและงานวิจัยในข้างต้นสรุปความได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเกิดจากปัจจัยด้านผู้เรียนเป็นหลัก รองลงมา คือ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และปัจจัยด้านครอบครัว นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสามารถนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการพูดและนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันและการทำงาน ตลอดจนพัฒนาทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะมนุษยศาสตร์ หลักสูตรภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

- 3.1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย
- 3.4. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5. การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 59 รูป/คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง โดยกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว เป็นนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกอังกฤษทั้งหมด

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยนี้แบบสอบถาม 3 ตอน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและการปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

แบบสอบถามปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2. ศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3. ร่างแบบสอบถามโดยกำหนดปัจจัยความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้คำถามในเชิงลบ จำนวน 15 ข้อและคำถามในเชิงบวก 14 ข้อ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ มี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนนของข้อความเชิงบวก

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนของข้อความเชิงลบ

1	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
4	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
5	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การแปลความหมายของแบบวัดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

4.50 – 5.00	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

3.4 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจสอบความสอดคล้อง นิยามศัพท์เฉพาะ และการใช้ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ ได้แก่

1.1 พระมหาเกรียงไกร สิริวิฑฒโน อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์

1.2 พระบุญฤทธิ์ อภิพัฒน์ อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

1.3 นายชนมกร ประไกร อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

2. นำผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ มาพิจารณาความสอดคล้องของความเห็นโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความสอดคล้องอยู่ในระหว่าง .08 ถึง 1.00 เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

+1 = สอดคล้อง

0 = ไม่แน่ใจ

-1 = สอดคล้อง

3. ส่งเครื่องมือเสนอต่อคณะกรรมการวิจัยในมนุษย์เพื่อขอใบรับรองจริยธรรมในการวิจัยต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1.ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ให้กับกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม โดยใช้แอปพลิเคชันในกูเกิ้ล (Google Forms App) ส่งให้กลุ่มตัวอย่างกรอกจำนวน 59 รูป/คน

2.หลังจากนำแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบทุกข้อปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบที่ได้มาตรวจวัดให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาผลความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษ

3. การวิจัยเชิงสำรวจ วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ได้แก่ โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสถิติ Spss และ Excel เพื่อคำนวณหาค่าดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1.1 หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ Independent-Sample T-Tests เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างตัวแปรมากกว่า 2 ตัว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษา เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ในภาพรวมและจำแนกเป็นรายด้าน

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

เพื่อให้เข้าใจผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดียิ่งขึ้นผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติและอักษรย่อ ที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

N หมายถึง ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ย (Mean) ระดับความพึงพอใจ

S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

F แทนค่าที่ใช้ในการพิจารณาความมีนัยสำคัญในการแจกแจงแบบ F (F-distribution)

t แทนค่าที่ใช้ในการพิจารณาความมีนัยสำคัญในการแจกแจงแบบ t (T-distribution)

* แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้จะกล่าวถึงลักษณะประชากรและข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ที่ทำการตอบแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังตารางและผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1 เพศ		
หญิง	33	55.9
ชาย	26	44.1
รวม	59	100
2 อายุ		
20 ปี	18	30.5
21 ปี	33	55.9
22 ปี	8	13.6
รวม	59	100
3 ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	19	32.2
ชั้นปีที่ 2	14	23.7
ชั้นปีที่ 3	13	22.0
ชั้นปีที่ 4	13	22.0
รวม	59	100
4. ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ		
1 รายวิชา	18	30.5
2 รายวิชา	11	18.6
3 รายวิชา	16	27.1
มากกว่า 3 รายวิชา	14	23.7
รวม	59	100
5. บุคลิกภาพ		
กล้าแสดงออก	16	27.1
ไม่กล้าแสดงออก	43	72.9
รวม	59	100

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นนักศึกษาส่วนใหญ่ของหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปี 1-4 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 59 รูป/คน โดยกลุ่มนักศึกษาดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่เรียนสาขาเอกภาษาอังกฤษ ทั้งหมด เป็นนักศึกษาเพศหญิงร้อยละ 55.9 เป็นเพศชายร้อยละ 44.1 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 ปี จำนวน 33 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 55.9 รองลงมาคือ 20 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ 1 วิชาจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 รองลงมาคือ มีประสบการณ์ในการเรียน 3 วิชาจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1 และนักศึกษาส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 72.9 มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ในภาพรวมและจำแนกเป็นรายด้าน

การนำเสนอแบ่งเป็น 2 ส่วน คือการวิเคราะห์ภาพรวม การวิเคราะห์รายด้าน ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ในแต่ละด้านดังนี้

ตารางที่ 2 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกเป็นรายด้าน ตามข้อคำถามด้านลบและคำถามด้านบวก ดังนี้

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวล	ระดับความวิตกกังวล		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ความวิตกกังวลด้านลบ	3.66	.149	มาก
ความวิตกกังวลด้านบวก	2.68	.193	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกเป็นรายด้านตามข้อคำถามด้านลบและคำถามด้านบวก พบว่า ปัจจัย

ที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลด้านลบ มีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 3.66 และความวิตกกังวลด้านบวก อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.68

ตารางที่ 3 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวม

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ระดับความวิตกกังวล		
		$\bar{X}$	S.D	แปลผล
1	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อ ต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเช่น การ แนะนำตนเอง การ นำเสนอรายงาน เป็นต้น	2.63	.522	ปานกลาง
2	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อข้าพเจ้า ถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียน วิชาการพูดภาษาอังกฤษ	2.68	.681	ปานกลาง
3	ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ	3.85	.363	มาก
4	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหาสอบไม่ผ่านวิชาการพูดภาษาอังกฤษ	3.85	.363	มาก
5	แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดีแต่ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ	3.85	.363	มาก
6	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษผิด	3.54	.750	มาก
7	ข้าพเจ้ารู้สึกใจเต้นแรงและประหม่าเมื่อรู้ว่ากำลังถูกเรียกให้พูดในชั้นเรียน	3.69	.464	มาก
8	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบางประโยคที่อาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษ	3.69	.464	มาก
9	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่ตัวเองเคยเรียนรู้มาหากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย	3.54	.750	มาก

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ระดับความวิตกกังวล		
		$\bar{X}$	S.D	แปลผล
10	ข้าพเจ้ามักจะวิตกกังวลว่านักศึกษาอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า	3.69	.725	มาก
11	ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่เตรียมตัวล่วงหน้า	4.14	.392	มาก
12	ในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า	4.02	.473	มาก
13	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ	3.85	.363	มาก
14	เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด	4.10	.357	มาก
15	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสนเมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ	3.85	.363	มาก
16	ข้าพเจ้าเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ	2.92	.337	ปานกลาง
17	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระหม่าเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.24	.429	ปานกลาง
18	ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าเพื่อนบางคนทำไมรู้สึกเบื่อหน่ายเวลาเรียนพูดภาษาอังกฤษ	3.10	.402	ปานกลาง
19	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	2.54	.773	ปานกลาง
20	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้มีดัดโอกาสพบปะพูดคุยกับชาวต่างชาติ	2.85	.363	ปานกลาง
21	โดยทั่วไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจที่ใช้ภาษาอังกฤษในการอภิปรายกลุ่ม	2.34	.477	ปานกลาง
22	ข้าพเจ้าชอบมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ	2.64	.483	ปานกลาง
23	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระส่ำใจเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	2.34	.477	ปานกลาง

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ระดับความวิตกกังวล		
		$\bar{X}$	S.D	แปลผล
24	ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความ คิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ	2.49	.504	ปานกลาง
25	ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลายขณะที่พูดภาษาอังกฤษอย่างไม่ เป็นทางการกับคนที่เพิ่งรู้จักกัน	3.17	.968	ปานกลาง
26	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกประหม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับ คนที่คุ้นเคย	4.02	.841	มาก
27	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลว่าจะ พูดผิดหรือพูดถูก	2.49	.751	ปานกลาง
28	โดยปกติแล้วข้าพเจ้าไม่รู้สึกเครียดเมื่อสอบพูด ภาษาอังกฤษ	1.56	.772	น้อยที่สุด
29	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษข้าพเจ้าเตรียมตัวอย่างดี ทำให้ไม่กังวล	1.85	.638	น้อยที่สุด
ผลรวม		3.36	.184	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับได้ดังนี้ ข้อที่ว่า ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่เตรียมตัวล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ย 4.14 รองลงมาคือ ข้อที่ว่า ข้าพเจ้าไม่รู้สึกประหม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่คุ้นเคย ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหาสอบไม่ผ่านวิชาการพูดภาษาอังกฤษ แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดีแต่ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามตัวแปรส่วนบุคคลด้านผู้เรียนได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษและบุคลิกภาพ

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามเพศ

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวล	เพศ		t	Sig.
	หญิง	ชาย		
	$\bar{X}$	S.D.		
ความวิตกกังวลด้านลบ	3.14	.192	3.364	.28
ความวิตกกังวลด้านบวก	2.96	.216	-1.218	.02*
ผลรวม	3.62	.313	.913	.15

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามเพศ พบว่า ความวิตกกังวลด้านลบไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความวิตกกังวลด้านบวก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามอายุ

ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ ความวิตกกังวล	อายุ						F	Sig.
	20 ปี		21 ปี		22 ปี			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความวิตกกังวลด้านลบ	3.25	.125	2.99	.200	2.97	.228	13.365	.00**
ความวิตกกังวลด้านบวก	3.68	.314	3.63	.288	3.75	.268	.674	.51
ผลรวม	3.47	.153	3.31	.177	3.36	.192	5.037	.01**

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามอายุ พบว่า ความวิตกกังวลโดยภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำแนกตามรายด้านพบว่า ด้านลบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนความวิตกกังวลด้านบวก ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 6 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวม จำแนกตามชั้นปี

ปัจจัยที่ส่งผล กระทบต่อ ความวิตก กังวล	ชั้นปี								F	Sig.
	ชั้นปีที่1		ชั้นปีที่2		ชั้นปีที่3		ชั้นปีที่ 4			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความวิตก กังวลด้านลบ	3.19	.172	3.08	.203	2.91	.236	3.02	.189	5.476	.00* *
ความวิตก กังวลด้านบวก	3.69	.306	3.53	.309	3.66	.254	3.76	.267	1.593	.20
ผลรวม	3.36	.233	.184	.044	.024	.022	3.31	.151	2.714	.05 *

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 6 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวมจำแนกตามระดับชั้นปี พบว่า ความวิตกกังวลโดยภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านลบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนความวิตกกังวลด้านบวก ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 7 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวมจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่ส่งผล กระทบต่อความ วิตกกังวล	ประสบการณ์การเรียนรู้ราย วิชาการพูดภาษาอังกฤษ								F	Sig .
	1 รายวิชา		2 รายวิชา		3 รายวิชา		มากกว่า3 รายวิชา			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความวิตกกังวล ด้านลบ	3.13	.194	3.23	.160	2.95	.218	2.99	.208	5.475	.00 **
ความวิตกกังวล ด้านบวก	3.66	.298	3.62	.328	3.62	.285	3.73	.282	.449	.71
ผลรวม	3.39	.206	3.42	.160	3.29	.174	3.36	.170	1.56	.2 0

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 7 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้วิชาการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า ความวิตกกังวลโดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความวิตกกังวลด้านลบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .02 ส่วนความวิตกกังวลด้านบวก ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวมจำแนกตามบุคลิกภาพ

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวล	บุคลิกภาพ				t	Sig.
	กล้าแสดงออก		ไม่กล้าแสดงออก			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความวิตกกังวลด้านลบ	3.01	.204	3.01	.204	-1.113	.87
ความวิตกกังวลด้านบวก	3.08	.225	3.08	.225	1.037	.50
ผลรวม	3.72	.290	3.72	.290	.156	.43

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 8 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยภาพรวม จำแนกตามบุคลิกภาพ พบว่า ความวิตกกังวลโดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความวิตกกังวลด้านลบและด้านบวกไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 โดยใช้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

5.2 สรุปผลการวิจัย

1. สรุปข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นนักศึกษาส่วนใหญ่ของหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 59 รูป/คน โดยกลุ่มนักศึกษาดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเอกอังกฤษทั้งหมด เป็นนักศึกษาเพศหญิงร้อยละ 55.9 เป็นเพศชายร้อยละ 44.1 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 ปี จำนวน 33 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 55.9 รองลงมาคือ 20 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ 1 วิชาจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 รองลงมาคือมีประสบการณ์ในการเรียน 3 วิชาจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1 และนักศึกษาส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพไม่กล้าแสดงออก จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 72.9 มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ในภาพรวมและรายด้าน ผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

ผลการวิจัยในภาพรวมแต่ละด้าน พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกเป็นรายด้าน ตามข้อคำถามด้านลบและคำถาม

ด้านบวก พบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลด้านลบ มีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 3.66 และความวิตกกังวลด้านบวก อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.68 เมื่อพิจารณาเป็นภาพรวมรายข้อทุกข้อรวมกัน พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับได้ดังนี้ ข้อที่ว่า ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่เตรียมตัวล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ย 4.14 รองลงมาคือ ข้อที่ว่า ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่คุ้นเคย ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหาสอบไม่ผ่านวิชาการพูดภาษาอังกฤษ แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดีแต่ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และข้อที่ว่า ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชนิเวศน์ ปกการศึกษ 2563 จำแนกตามตัวแปรส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ประสบการณ์การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพ มีรายละเอียดดังนี้

1. จำแนกตามเพศ

ผลการวิเคราะห์ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชนิเวศน์ ปกการศึกษ 2563 จำแนกตาม เพศ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชนิเวศน์ ปกการศึกษ 2563 จำแนกตามเพศ พบว่า ความวิตกกังวลด้านลบไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความวิตกกังวลด้านบวก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. จำแนกตามอายุ

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชนิเวศน์ ปกการศึกษ 2563 จำแนกตามอายุ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชนิเวศน์ ปกการศึกษ 2563 จำแนกตาม อายุ พบว่า ความวิตกกังวลโดยภาพรวมมีความ

ราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำแนกตามตัวแปรส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น ประสบการณ์ การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพ เพื่อตอบกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้

5.3 อภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขา ภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการวิจัยในภาพรวม ที่ได้จากการสรุปผลปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563

1. ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า มีผลกระทบต่อความวิตก กังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก เนื่องจากผู้เรียนมีความกังวล ประหม่า กระวนกระวาย เกิดจากผู้เรียนไม่พร้อม มีความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ ไม่มีสิ่งแวดล้อมกระตุ้นสิ่งเร้าที่อยากจะพูด ภาษาอังกฤษ และผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษ หรืออาจจะเกิดมาจาก บุคลิกภาพการสอนของอาจารย์และสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นสิ่งเร้าที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล ในการแสดงออกทางการพูด ภาษาอังกฤษภายในชั้นเรียน และทั้งครอบครัวมีความคาดหวังว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ต้องพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา เนื่องจากครอบครัวได้รับ อิทธิพลจากคนรอบข้าง เครือญาติ เพื่อนฝูง ที่มี ความสามารถพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนเจ้าของภาษา จึงเกิดความคาดหวังว่าลูกของตนเองเรียน ภาษาอังกฤษควรจะพูดได้เหมือนกัน สรุปผลเฉลี่ย ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับการศึกษาของ ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล (2559: 866) กล่าวว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตก กังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สาเหตุส่วนใหญ่มาจากปัจจัยส่วนตัวด้านผู้เรียนเป็นหลัก ปัจจัยด้าน ครอบครัวที่คาดหวังว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษจะต้องพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา และเป็น ปัจจัยทางกิจกรรมการเรียน การสอนภาษาอังกฤษภายในชั้นเรียน โดยวัดจากกิจกรรมการสอนทุก รูปแบบภายในชั้นเรียน

2. จากผลการเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากหลายด้าน เช่น นักศึกษากังวลว่าจะพูด ผิดไวยากรณ์หรือนักศึกษากลัวผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด เป็นต้น ความวิตกกังวลเป็นเรื่องปกติที่พบเห็นได้ในมนุษย์แต่ละคนต่างมีระดับความวิตกกังวลมากน้อย

ไม่เท่ากันยิ่งนักศึกษามีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ส่งผลให้นักศึกษารู้สึกว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากทำให้นักศึกษา ประหม่า ไม่มั่นใจในตัวเอง อาการเหล่านี้ทำให้นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สรุประดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ เจนจิรา ชัยปาน และคณะ (2556) พบว่า ผลการวิจัยระดับความวิตกกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่าน รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า นอกจากนั้น พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลระดับปานกลาง เมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูด

จากผลวิจัยดังกล่าว การวิจัยปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยเพื่อนำ ผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาภูมิราชมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 และในรายวิชาอื่น ๆ ซึ่งผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเกิดจากปัจจัยด้านผู้เรียนเป็นหลัก รองลงมา คือ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และปัจจัยด้านครอบครัว นอกจากนี้ควรแก้ปัญหาหรือวิธีที่ทำให้ นักศึกษาลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ วิธีลดความวิตกกังวลในการพูด ด้านจิตใจและด้านกายภาพ ระดับความรู้ในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

5.4 ข้อเสนอแนะ

ผลงานวิจัยครั้งนี้ สามารถนำผลที่ได้มาใช้เป็น แนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หรือเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาคือการพูดภาษาอังกฤษเพื่อช่วยส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการพูดและนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันและการทำงาน ตลอดจนพัฒนาทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในทุกภาคการศึกษาเพื่อให้ผู้สอนได้นำผลการวิจัยมาพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยัง เป็นการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพในตัวผู้สอนอย่างตรงจุดอันจะก่อให้เกิดประสิทธิผลโดยตรงกับนักศึกษาอีกด้วย

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1-4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรนำข้อมูล ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงด้านปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ
2. อาจารย์ควรจะช่วยให้นักศึกษาเอาชนะความรู้สึกความวิตกกังวลและคลายความวิตกกังวลและส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษได้

5.4.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยในด้านการจัดการเรียนการสอน โดยวิธีการเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองโดยจัดการเรียนการสอนโดยมีกลุ่มคอยให้คำแนะนำการเรียน และสามารถศึกษาค้นคว้า
2. ควรมีการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นการพัฒนาประสิทธิภาพการสอน และเน้นการเรียนรู้ด้านคุณธรรมจริยธรรม ทักษะทางปัญญา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ทักษะการ วิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545. กรุงเทพมหานคร : ศุภสภา.
- กรมวิชาการ (2539). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 . กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กาญจนา ปรามพาล. (2530). การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา เลิศถาวรธรรม และอรพิน สว่างวัฒนเศรษฐ์. (2552). บุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาล ศาสตร์บัณฑิตชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนীরราชบุรี ราชบุรี: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนীরราชบุรี.
- กุศยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ .วี.เจ.พรินติ้ง .
- กฤษณ์ วัชรวิชัย. (2545). หลักการพูด. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์,
- เกศนีย์ มากช่วย. (2560) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. ในเอกสารการประชุมหาญวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9 (หน้า 141-142) สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
- เกิดศิริ ชมภูภาวิน. (2558). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตำรวจจราจร โดยใช้บทฝึกการสนทนาในชีวิตประจำวัน: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่.
- ขวัญฤทัย เชิดชู. (2545) . การศึกษากลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรมภาษาอังกฤษสถาบันเพชรบุรีจังหวัดเพชรบุรี .วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ.มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิตติพร ไชยรินคำ. (2549). การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรหมแก้ว และลลิตา ศรีนาค. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล.
- ชนิดลลิตา ศุภพมลิ. (2545). การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชัยญญา นุช มะโนปา. (2552). การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เตือนใจ เฉลิมกิจ. (2545). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้หลักการใช้สมองเป็นฐานตามหลักการของอิริค เจนเซน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทัญญชัช เยี่ยมสวัสดิ์. (2559) ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ: องค์ประกอบ ผลกระทบและแนวทางการแก้ปัญหา, วารสารสุทธิปริทัศน์, 59, 1-13.
- ธีรารณ กิจจารักษ์. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ราชภัฏสวนสุนันทา. กรุงเทพฯ
- ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จุฑพร ตันตระกูล. (2555). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึก การสนทนาภาษาอังกฤษ. (งานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน), สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม. กรุงเทพฯ.
- นงสมร พงษ์พานิช. (2554). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา. ตุลาคม 2550 กันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์, 18(1), 85-91.

- นภา สุขประเสริฐ. (2549). ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์อำเภอเมืองกาฬสินธุ์จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ (กศ.ม.จิตวิทยาการให้คำปรึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นวลพรรณ นิยมคำ. (2541). ผลของการฝึกเทคนิคจุดใจสู่สภาวะอัลฟาตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่มีต่อผลสมฤทธิ์ทางการเรียนและการลดความวิตกกังวลเรียน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปลั่งกร กิจทวี. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ระดับความวิตกกังวลและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประภาพร วิชณะไพบูลย์. (2551). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถทางการพูดและ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์. ครุศาสตรมหาบัณฑิตหลักสูตรการสอน. สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ปนัดดา จินประชา. (2545). การใช้กลวิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2531). จิตวิทยาการศึกษา. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร. วิทยานิพนธ์ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี. การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 3 ก้าวสู่ศวรรษที่ 2. บุรณาการวิจัย ใช้องค์ความรู้ สู่ความยั่งยืน. (886)นครราชสีมา: วิทยาลัยนครราชสีมา.

- พรสวรรค์ สิปโป .(2550) สุดยอดวิธีการสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูยุคใหม่.กรุงเทพฯ:อักษรเจริญทัศน์.
- พงษ์เทพ บุญเรือง. (2553). ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- พจมาน โสมอินทร์. (2541). การกลัวเสียงที่จะพูดเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษา. ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเอง). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- พนิดา ตาสี. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ . มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- ภาณุวัฒน์ สมร. (2551). ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบผสมผสานเพื่อเพิ่มพูนทักษะการฟัง-พูดและเจตคติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- เมธา หมั่นประเสริฐ. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการสื่อสารของนิสิตเอกภาษาอังกฤษที่ศึกษาวิชาการพูดภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยบูรพา.วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เมธิณี โอคอนเนอร์. (2559). ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์,มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2545). สุขวิทยาจิตและการปรับตัว. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิไลรัตน์ แสงศรี. (2543). ปัญหาของนักศึกษาและความต้องการบริการแนะแนวในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ .การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรเวทย์พิสิษ ยศศิริ, ฮาหมัดสุกรี หะยีสะนิ, เกศนีย์ มากช่วย, อามานี สามะอะ และซีฮัม อูมา(2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, ในการประชุมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9 (หน้า 131-142) สงขลามหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

- สุกัญญา แซ่มซ้อย. (2555). *การศึกษานโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศในกลุ่ม อาเซียนบวกสาม : กรณีศึกษาประเทศไทยกรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.*
- สุชาดา ทิพย์มนตรี (2556). *ประสิทธิผลของการใช้การแสดงบทบาทสมมติในการสอน “ภาษาอังกฤษเพื่อการบริการ”* สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สำนักงานสภาเลขาธิการสภาการศึกษา. (2557). *มองสถิติและตัวชี้วัดทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.*
- อรญา กิจบำรุง. (2558). *กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษา โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- AretiKeramida (2009). *Helping Students Overcome Foreign Language Speaking Anxiety in the English Classroom: Theoretical Issues and Practical Recommendations.* Vol.2,No. 4. MEd in TESOL, Greek Open University
- Avery, Ellen. (1999). *Psychology at work. 2 Nd ed .Australia : Prentice-Hall.*
- Bloom, B. S. (1971). *Hand book on formative and summative evaluation of student learning.* NewYork: Mc Graw-Hill.
- Byrne, Donn. (1987). *Teaching Oral English.* New York: Longman.
- Bygate, M. (1987).*Speaking.* Oxford: Oxford University Press.
- Brown, H. D. (2001). *Teaching by principles: An interactive approach to language pedagogy.* White Plains, NY: Longman.
- Corsini, Raymond J. (1999).*The Dictionary of Psychology.* Philadelphia: Brunner Mazel.
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The functional- notional approach: From theory to practice.* London: Oxford University.
- Gardner, R. C., & Lambert, W. E. (1972). *Attitude and motivation in second language learning.* Rowley, MASS: Newbury House.
- Horwitz, E. K., Horwitz, M. B. & Cope, J. A. (1986). *Foreign language classroom anxiety.* The Modern Language Journal, 70, 123-132.
- Klopfer, L. E. (1996). *Handbook on formative and summative evaluation of student learning.* New York: McGraw-Hill Book.

- Krashen, S. D. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. New York: Pergamon.
- Kunt, N., & Tum, D. o. (2010). *Non – native student teachers' feelings of foreign language anxiety*. Science Direct, 2, 4672-4676.
- Littlewood, W. (1984). *Foreign and second language learning*. New York: Cambridge University.
- MacIntyre, P. D., & Gardner, R. C. (1991). *Methods and results in the study of foreign language anxiety: A review of the literature*. Language Learning, 41, 85-11.
- MacIntyre, P. D., Noels, K. A. & Clement, R. (1997). *Biases in self-ratings of second Language proficiency: The role of language anxiety*. Language Learning, 42(2), 265-287.
- Matsuda, S., & Gobel, P. (2004). *Anxiety and predictors of performance in the foreign language classroom*. System, 32, 21-36.
- Oller, J. W. (1979). *Language test at school: A pragmatic approach*. London: Longman.
- Riasati, M. J. (2011). *Language learning anxiety from EFL learners' perspective*. Middle-East Journal of Scientific Research, 7(6), 907-914.
- Richards, C. J. (2006). *Communicative language teaching today*. Cambridge: Cambridge University
- Saville- Troike, M. (2006). *Introducing second language acquisition*. New York: Cambridge University.
- Shives, L. R. (2012). *Basic concepts of psychiatric-mental health nursing* (8th ed.). Philadelphia: Lippincott William & Wilkins.
- Sperber, A. D. (2004). *Translation and validation of study instruments for cross-cultural research*. American Gastroenterology Association, 126(1), 123-128.
- Spielberger, C. D., Gorsuch, R. L., Lushene, R., Vagg, P. R., & Jacobs, G. A. (1983). *Manual for the state-trait anxiety inventory*. Palo Alto, CA.: Consulting Psychologists.
- Tribolet, C. (2012). *Using cognitive strategies to improve English speaking skill and Self confidence*. American Journal of Education Sciences. 2(3), 36-40.
- Yamane, T. (1973). *Statistics and introduction analysis*. (3rd ed). New York: Harper and Row.

- Young, D. J. (1991). *Creating a low-anxiety classroom environment: What does language anxiety research suggest?* The Modern Language Journal, 75(4), 426-439.
- Woodrow, L. (2006). *Anxiety and speaking English as a second language*. New York: Van Nostrand.
- Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge: Cambridge University Press. December 5 th, 2007. from <http://www.asian-eft-journal.com>.
- Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Retrieved .
- Zhang Xiu qin. (2006). *SPEAKING SKILLS AND ANXIETY* .Vol. 29 No. 1.CELEA journal. Yan shan University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

1. พระมหาเกรียงไกร สิริวฑฒโน อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์
2. พระบุญฤทธิ์ อภิปุณโณ อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษคณะ
ศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
3. นายชนมกร ประไกร อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษคณะ
ศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ข

การหาคุณภาพเครื่องมือและแบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ของงานวิจัยโดยจะนำไปใช้ประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น และขอรับรองว่าข้อมูลที่ทำตอบแบบสอบถามจะถือเป็นความลับและนำเสนอข้อมูลเป็นภาพรวม

คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งในการได้รับความร่วมมือตอบ คำถามที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดผู้วิจัยขอขอบคุณท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ถูกต้องกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับ

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ

☐ 18 - 21 ปี ☐ 22 - 23 ปี ☐ 24 ปีขึ้นไป

3. ชั้นปี

☐ ชั้นปีที่ 1 ☐ ชั้นปีที่ 2 ☐ ชั้นปีที่ 3 ☐ ชั้นปีที่ 4

4. ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ

☐ 1 รายวิชา ☐ 2 รายวิชา ☐ 3 รายวิชา ☐ มากกว่า 3 รายวิชา

5. บุคลิกภาพ

☐ กล้าแสดงออก/เปิดเผย ☐ ไม่กล้าแสดงออก/เก็บตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร
สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

5 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก

3 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง

2 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย

1 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
๑.	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่มั่นใจใน ตนเองเมื่อ ต้องพูด ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเช่น การ แนะนำตนเอง การ นำเสนอรายงาน เป็นต้น					
๒.	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่าง มากเมื่อข้าพเจ้า ถูกเรียกให้ ตอบและให้พูดในชั้นเรียน วิชาการพูดภาษาอังกฤษ					
๓.	ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่า ตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์ กำลังพูดภาษาอังกฤษ					

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
๔.	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหาก สอบไม่ผ่านวิชาการพูด ภาษาอังกฤษ					
๕.	แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวใน การพูดมาอย่างดีแต่ข้าพเจ้าก็ ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษ					
๖.	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะ แก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษผิด					
๗.	ข้าพเจ้ารู้สึกใจเต้นแรงและ ประหม่าเมื่อรู้ว่ากำลังถูกเรียก ให้พูดในชั้นเรียน					
๘.	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวาย และวิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจ ประโยคบางประโยคที่อาจารย์ พูดเป็นภาษาอังกฤษ					
๙.	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวาย และวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่ ตัวเองเคยเรียนรู้มาหากต้อง พูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย					
๑๐.	ข้าพเจ้ามักจะวิตกกังวลว่า นักศึกษาอื่นจะพูด ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า					
๑๑.	ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูด ภาษาอังกฤษโดยไม่เตรียมตัว ล่วงหน้า					

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
๑๒.	ในช่วงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องตอบ คำถามที่ไม่ได้เตรียมตัว ล่วงหน้า					
๑๓.	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภา ษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ					
๑๔.	เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่า ข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะ พูด					
๑๕.	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและ สับสนเมื่อทำกิจกรรมที่ เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มเติมเป็นพิเศษ					
๑๖.	ข้าพเจ้าเต็มใจถ้าต้องเรียน ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็น พิเศษ					
๑๗.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระหม่าเมื่อ ต้องพูดภาษาอังกฤษกับ ชาวต่างชาติ					
๑๘.	ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าเพื่อนบาง คนทำไมรู้สึกเบื่อหน่ายเวลา เรียนพูดภาษาอังกฤษ					
๑๙.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้อง พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน					
๒๐.	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้เมื่อ โอกาสพบปะพูดคุยกับ ชาวต่างชาติ					

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
๒๑	โดยทั่วไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึก สบายใจที่ใช้ภาษาอังกฤษใน การอภิปรายกลุ่ม					
๒๒	ข้าพเจ้าชอบมีส่วนร่วมการ อภิปรายกลุ่มที่ใช้ ภาษาอังกฤษ					
๒๓	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกเครียดเมื่อใช้ ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วม กิจกรรมกลุ่ม					
๒๔	ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความ คิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ					
๒๕	ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลายขณะที่ พูดภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็น ทางการกับคนที่เพิ่งรู้จักกัน					
๒๖	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกประหม่าเมื่อใช้ ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่ คุ้นเคย					
๒๗	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลว่าจะพูด ผิดหรือพูดถูก					
๒๘	โดยปกติแล้วข้าพเจ้าไม่รู้สึก เครียดเมื่อสอบพูด ภาษาอังกฤษ					
๒๙	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าเตรียมตัวอย่างดีทำให้ ไม่กังวล					

ตอนที่ ๓ ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข

แบบตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ
การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence : IOC)

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย โดยใส่เครื่องหมาย (/) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม +1	ไม่แน่ใจ ๐	ไม่เหมาะสม -1	
1.	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเช่น การแนะนำตนเอง การนำเสนอรายงาน เป็นต้น				
2.	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมากเมื่อข้าพเจ้า ถูกเรียกให้ตอบและให้พูดในชั้นเรียน วิชาการพูดภาษาอังกฤษ				
3.	ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัวเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ				
4.	ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลหาสอบไม่ผ่านวิชาการพูดภาษาอังกฤษ				
5.	แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดีแต่ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ				
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไข				

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม +1	ไม่แน่ใจ ๐	ไม่เหมาะสม -1	
	ข้อผิดพลาดทันทีทันใดที่ข้าพเจ้า พูดภาษาอังกฤษผิด				
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกใจเต้นแรงและ ประหม่าเมื่อรู้ว่ากำลังถูกเรียกให้ พูดในชั้นเรียน				
8.	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและ วิตกกังวลเมื่อไม่เข้าใจประโยคบาง ประโยคที่อาจารย์พูดเป็น ภาษาอังกฤษ				
9.	ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวายและ วิตกกังวลจนลืมสิ่งที่ตัวเองเคย เรียนรู้มาหากต้องพูดในสถาน การณ์ที่ไม่คุ้นเคย				
10.	ข้าพเจ้ามักจะวิตกกังวลว่า นักศึกษาอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ ดีกว่าข้าพเจ้า				
11.	ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูด ภาษาอังกฤษโดยไม่เตรียมตัว ล่วงหน้า				
12.	ในช่วงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อต้องตอบ คำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า				
13.	ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูด ภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ				
14.	เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าข้าพเจ้า มักจะลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด				

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม +1	ไม่แน่ใจ o	ไม่เหมาะสม -1	
15.	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสน เมื่อทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูด ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ				
16.	ข้าพเจ้าเต็มใจถ้าต้องเรียน ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ				
17.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระหม่าเมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ				
18.	ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าเพื่อนบางคน ทำไมรู้สึกเบื่อหน่ายเวลาเรียนพูด ภาษาอังกฤษ				
19.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน				
20.	ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งสบายใจเมื่อได้มี โอกาสพบปะพูดคุยกับชาวต่างชาติ				
21.	โดยทั่วไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสบาย ใจที่ใช้ภาษาอังกฤษ ในการ อภิปรายกลุ่ม				
22.	ข้าพเจ้าชอบมีส่วนร่วมในการ อภิปรายกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษ				
23.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกริแค้นเมื่อใช้ ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่ม				
24.	ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็น ทางการ				
25.	ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลายขณะที่พูด ภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการ กับคนที่เพิ่งรู้จักกัน				

ข้อ ที่	ปัจจัยความวิตกกังวล	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม +1	ไม่แน่ใจ o	ไม่เหมาะสม -1	
26.	ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกระหม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่คุ้นเคย				
27.	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึกลัวว่าจะพูดผิดหรือพูดถูก				
28.	โดยปกติแล้วข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึเครียดเมื่อสอบพูดภาษาอังกฤษ				
29.	เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษข้าพเจ้าเตรียมตัวอย่างดีทำให้ไม่กังวล				

ประวัตินักวิจัย

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ สกุล	พระมหาสมัคร มหาวีโร (วงศ์ละคร) PHRAMAHA SAMAK MAHAWEERO (WONGLAKHON)
ตำแหน่งทางวิชาการ	คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2532 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศาสนศาสตร์ บัณฑิต (สังคมวิทยา) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏ ราชวิทยาลัย พ.ศ. 2537 สำเร็จการศึกษา M.A.(Linguistics), University of Delhi, India
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2544-2557 อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราช วิทยาลัย พ.ศ. 2548-2553 หัวหน้าภาควิชาการศึกษานอกระบบ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. 2553-2557 รักษาการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2557-2560 คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏ ราชวิทยาลัย 2557-ปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2562-ปัจจุบัน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหา มกุฏราชวิทยาลัย
ผลงานทางวิชาการ	พระมหาสมัคร มหาวีโร. (2559). ความสำคัญของภาษาอังกฤษ ในประชาคมอาเซียน, วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2559) หน้า 171-180 พระมหาสมัคร มหาวีโร. (2561). ความสำคัญของการประยุกต์ หลักธรรมะทางพระพุทธศาสนาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย : การบูรณาการเชิงวิชาการ

- ภาษาโลกตะวันออกในภาษาโลกตะวันตก. วารสาร
มนุษยศาสตร์ ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2561)
หน้า 132-137
- พระมหาสมัคร มหาวีโร. (2562). การเขียนบทความทาง
พระพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษโดยการเน้นกระบวนการ
เขียน. การประชุมวิชาการระดับชาติ ด้านมนุษยศาสตร์และ
บูรณาการภาษา, หน้า 295-308
- ผลงานการวิจัย** พระมหาสมัคร มหาวีโร. (2561). สภาพและปัญหาการจัดการ
เรียนการสอนในรายวิชา HU 2002 การสนทนาภาษาอังกฤษ 2
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย. วารสาร
ศึกษาศาสตร์ มจร ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2561)
- สถานที่ปฏิบัติงานปัจจุบัน** คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เลขที่
248 ม.1 ถ.ศาลายา-นครชัยศรี ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล
จ.นครปฐม 73170